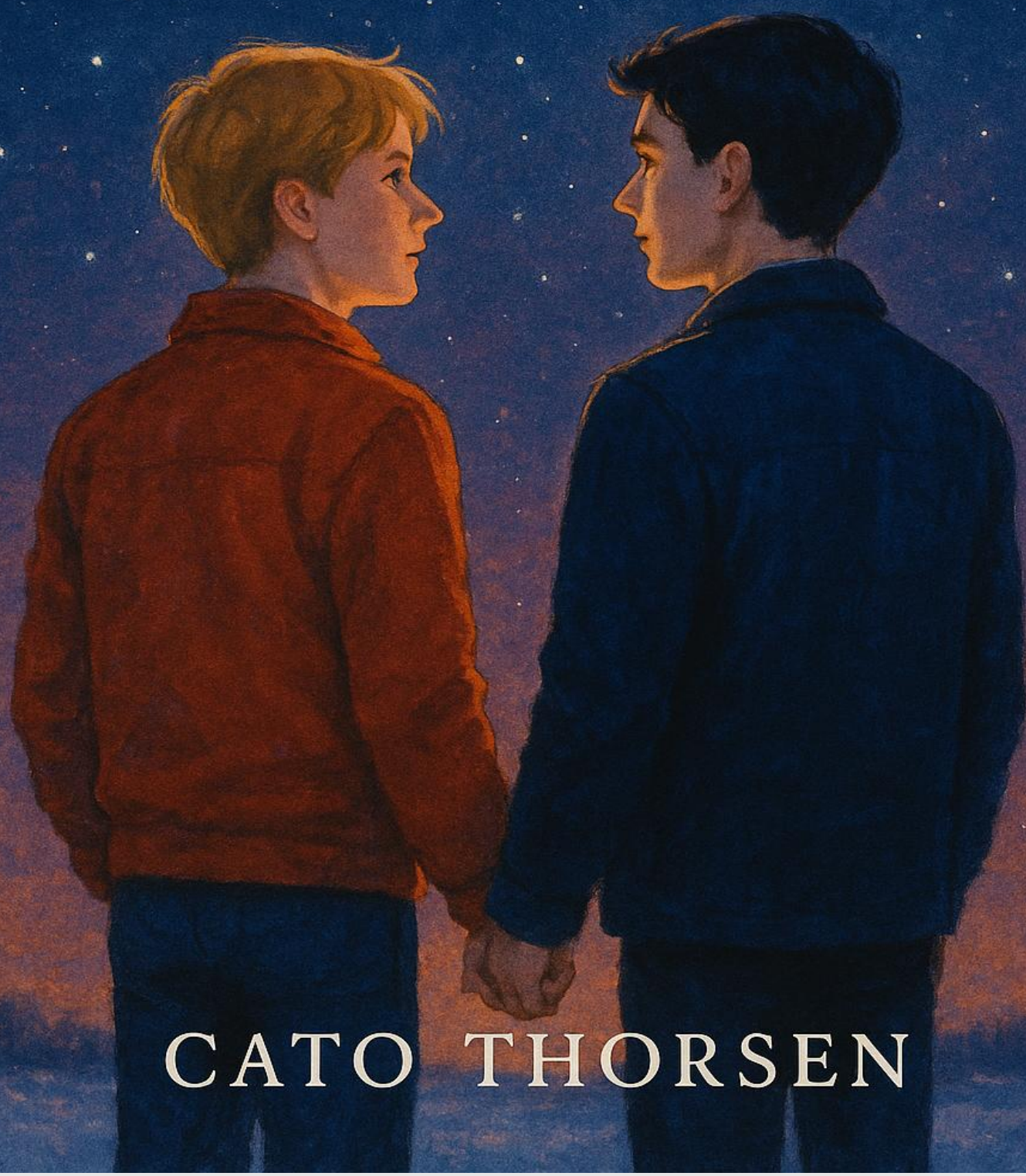

*Du var hemmeligheten
som holdt hjertet
mitt i live*

CATO THORSEN

Du var hemmeligheten som holdt hjertet mitt i live

Av Cato Thorsen - Bok 1 av 3

Høsten 2014 begynner Nicolas i åttende klasse, uten forventninger, uten store planer – bare enda et skoleår som ligner alle andre. Men på den første morgenen legger han merke til noe som skal endre alt: en gutt som står ved veikrysset med hendene i lommene og snøfnugg i håret. Marius. Han sier ingenting. Han bare er der. Og likevel kjennes det som om noe inni Nicolas våkner, sakte og forsiktig, som et pust han har holdt altfor lenge. Det som starter som tilfeldige blikk og små øyeblikk, vokser til noe mer. Et fellesskap ingen av dem helt forstår. En stillhet som føles tryggere enn ord. En hverdag som blir lysere bare fordi den andre finnes i den. Mens høsten glir over i vinter, finner guttene sitt eget rom midt i kaoset av grupper, lekser, klassekamerater og skoleliv.

De går sammen om morgenen. De står sammen i friminutt. De deler snø, mørke, blikk og små hemmeligheter som ikke engang er sagt høyt. For alt mellom dem skjer i det uuttalte. I pausene. I alt de ikke tør å si. Men ikke alle liker det de ser. Ryktet begynner å gå. Et blikk for mye. En kommentar for høyt. Og plutselig er ikke Nicolas og Marius usynlige lenger. Da skolen samles til juleavslutning, bryter en voldsom snøstorm løs. Strømmen ryker. Vinduene truer med å gi etter. Lærerne forsøker å samle alle i gymsalen mens vinden river i bygget – og midt i kaoset bestemmer Marius seg for å si det han har båret på hele året. Ordene som brenner bak ribbeina. Ordene han ikke lenger klarer å holde for seg selv. Men stormen stopper ham. En klassekamerat avbryter ham. Dører smeller.

Mennesker skriker. Og før Marius får fullført setningen, forsvinner han i mengden. Nicolas står igjen med hjertet i halsen, med stormen dundrende rundt ham og én tanke som ikke slipper taket: Hva var det Marius skulle si... før verden begynte å rase? Dette er den første boken i trilogien om Nicolas og Marius – en historie om blikk, modighet, hemmeligheter, stillhet, og det som vokser når man ikke finner ordene. De vet ikke hvem de blir ennå. De vet bare at noe begynner. Og at det umulig kan være slutten.

Det var noe med lukten av nyvasket skolebygning om høsten. Den blandingen av støv, papir, gammel maling og altfor sterke rengjøringsmidler — som om veggene selv prøvde å late som de var klare for et nytt år, selv om alle visste at de bar sporene av hundrevis av elever fra årene før. Nicolas sto utenfor hovedinngangen til ungdomsskolen, med sekken hengende litt skeivt over den ene skulderen. Han hadde sovet dårlig natten før. Ikke fordi han gruete seg spesielt, men fordi tankene hadde gått i ring. Ny klasse. Nye fag. Nye mennesker. Tre år som skulle bli så lange at de nesten virket uendelige — men også korte nok til at alt kunne forandre seg før han rakk å forstå hva som skjedde. Han tok et steg mot døren, stoppet, pustet inn den kjølige morgenluften og gikk inn. Lyden traff ham først: stemmer som overdøvet hverandre, latter, metallskap som ble smelt igjen, fottrinn som løp i alle retninger. Det var som å gå inn i en flokk av fugler som akkurat var ferdig med å lette fra bakken. Nicolas trakk pusten dypere. Bare gå inn. Det er bare en skole. Men det var ikke «bare» noe når man var fjorten og følte at alle så, selv om ingen egentlig brydde seg. Han så etter klasserommet sitt. 8B. Det sto skrevet på en utslitt papirlapp teipet til døra. Han løftet hånden for å ta i dørhåndtaket — og akkurat da hørte han en stemme bak seg. «Er det 8B der inne?» Nicolas snudde seg litt for raskt. Det var noe med stemmen som traff ham før han rakk å se hvem den tilhørte — en tone som var både trygg og usikker på samme tid, som om den tilhørte noen som alltid prøvde å være modig, men bare nesten lyktes. Og der sto han. Marius. Nicolas hadde aldri sett ham før. Ikke i barneskolens ganger, ikke på fotballbanen, ikke på nærbutikken. Likevel følte det som en slags gjenkjennelse. Som om øynene hans hadde ventet på å møte Marius sine uten at han var klar over det selv. Marius var like høy som ham, kanskje en centimeter mer. Han hadde mørkt hår som falt naturlig ned i pannen, som om han aldri helt fikk det til å ligge slik han ville. Sekken hans var slengt nonchalant over ryggen, men han holdt stroppen med hånden som om han trengte noe å holde fast i. Øynene hans var det Nicolas la mest merke til. Ikke fordi de var spesielle i farge eller form, men fordi de holdt blikket hans et øyeblikk lenger enn vanlig. Et øyeblikk som var akkurat langt nok til at Nicolas kjente et stikk i brystet, en slags overraskende varme, som om noen hadde skrudd på en lampe inni ham. «Ja,» svarte Nicolas, og kunne ikke helt kontrollere tonen. «8B.» «Bra.» Marius smilte litt, nesten ubemerket. «Da er vi i samme klasse.» Noe med måten han sa «vi» på fikk Nicolas til å kjenne det samme varme stikket igjen, enda tydeligere. Han nikket bare, fordi han ikke helt stolte på at stemmen hans ville samarbeide. De åpnet døra sammen. Klassen var halvfull, elever satt i små grupper eller alene,

noen snakket høyt, andre stirret ned i mobilen for å late som de hadde viktigere ting å gjøre enn å se seg rundt. Marius gikk først. Nicolas fulgte etter. «Skal vi... sitte her?» spurte Marius, og pekte på et bord ved vinduet. To stoler. Litt for nær døren til læreren, men med utsikt over skolegården. Nicolas nikket igjen. Han la sekken rolig ned, selv om hendene hans skalv litt. Ikke synlig. Bare nok til at han selv merket det. De satte seg. Stille først. Ikke den ubekvemme stillheten man får med fremmede, men den merkelige, pirrende typen stillhet som bare oppstår når to mennesker egentlig har lyst til å si noe, men ikke vet hva. «Jeg heter Marius, forresten.» Han snudde seg mot Nicolas med et halvt smil. «Nicolas.» Smilet kom automatisk, mykere enn han hadde tenkt. «Hyggelig,» sa Marius. «Ja,» svarte Nicolas. «I like måte.» Og så skjedde det. Bare et øyeblikk. Et blick. Et av de blickene man bare har når man er fjorten og verden fortsatt føles som en bok der ingen sider ennå er fylt ut. Marius' øyne traff hans igjen — denne gangen lenger. Denne gangen dypere. Denne gangen slik at Nicolas måtte senke blikket først, fordi hjertet hans slo litt for hardt. Han skjønnte ikke hvorfor. Han visste bare at noe hadde begynt. Læreren kom inn akkurat idet stillheten mellom dem begynte å føles som noe helhetlig, noe som ikke burde brytes. Et smell fra døren, hælene som traff gulvet bestemt, og en stemme som hadde øvd i flere år på å overleve ungdomsskoleklasser. «God morgen, 8B! Kom og finn plassene deres.» Nicolas og Marius så ikke på hverandre da hun sa det, men ingen av dem flyttet seg heller. Det var som om hver av dem gjorde et stille valg om å bli akkurat der de satt. «Nå som dere er nye i klassen, skal vi ta en runde med navn,» fortsatte læreren. «Bare så alle får en idé om hvem dere er.» Navnene gikk rundt rommet, ett etter ett. Nicolas lyttet halvhjertet, men hver gang han hørte Marius puste inn for å gjøre seg klar til å si noe, ble han plutselig oppmerksom. Mer enn han burde. Mer enn han var vant til å være rundt folk han ikke kjente ennå. Da det ble Marius sin tur, satt han litt mer oppreist. «Jeg heter Marius,» sa han. «Spiller litt fotball. Eh... liker naturfag, tror jeg.» Nicolas kunne ikke annet enn å smile. Det var noe enkelt og ærlig i måten han sa det på, som om han ikke prøvde å imponere noen. Nicolas' tur kom etter et par andre. Han strøk en hånd ned langs skjortens kant for å skjule at han var nervøs. «Jeg heter Nicolas. Jeg... liker å tegne og lese.» Det var sant, men han sa det så lavt at læreren måtte gjenta det for resten av klassen. Marius snudde litt på hodet og så på ham, et blick som sa: Jeg hørte deg, selv om de ikke gjorde det. Timene gikk sakte. Læreren snakket om regler, planer, bøker som måtte hentes, nye rutiner. Nicolas prøvde å følge med, men hver gang Marius lente seg bakover eller skrev noe i boka, fanget han opp bevegelsen i sidesynet — som en liten magnet han ikke helt forsto. Da friminuttet kom, reiste Marius seg først. «Skal du

ut?» spurte han, med stemmen lav nok til at bare Nicolas hørte det. «Ja.» Det var det eneste Nicolas klarte å si uten at stemmen skulle sprekke på midten. De gikk ut i skolegården. Solen lå lavt over bygningene, som om den nølte litt, ikke helt sikker på om den ville være med denne morgenen. Elever sto i klynger, noen kastet en fotball, jenter lo høyt mens de sammenlignet mobildeksler. Nicolas ble stående litt i utkanten, usikker på hvor han skulle gjøre av hendene. Marius så det, og uten å kommentere, stilte han seg ved siden av ham — så nært at Nicolas kjente jakkeermet hans stryke borti sin. Det var nesten ingenting. Bare en berøring av stoff mot stoff. Men Nicolas kjente den gjennom hele kroppen. «Pleier du å tegne mye?» spurte Marius, med et blikk som ikke var på tegningene, men direkte på ham. «Ja... ganske mye.» Nicolas svelget. «Du spiller fotball, sa du?» «Mhm. Ikke så veldig bra. Men jeg liker det.» En pause. Ikke kjedelig. Bare en sånn pause som kommer når ingen vil si noe dumt som ødelegger det som er i ferd med å bygge seg opp i stillheten. «Har du lyst til å gå og hente mat?» spurte Marius, og pekte mot kantinen. «Jeg tror jeg trenger en bolle eller noe.» Nicolas nikket. Han visste ikke hvorfor det føltes så stort — å gå sammen til kantinen — men det gjorde det. Da de stod i køen, merket Nicolas hvordan Marius flyttet vekten fra fot til fot, som om han var nervøs. Og da han kjøpte to boller i stedet for én, og rakte en til Nicolas uten å se på ham direkte, slo noe varmt i brystet hans. «Du får den,» mumlet Marius. «Takk,» svarte Nicolas. Ordene kjentes små, men helt ekte. De gikk tilbake til skolegården, men denne gangen var det ikke tilfeldig at de gikk tett. Det var heller ikke tilfeldig at de fant et sted å stå hvor ingen av de andre fra klassen kunne høre dem. Da det ringte inn igjen, og de gikk tilbake mot klasserommet, kjente Nicolas at dagen hadde forandret noe i ham. Noe stille, men storartet. Noe han ikke helt kunne forstå ennå. Han så bort på Marius. Marius så tilbake. Og i akkurat det blikket, det lille øyeblikket mellom en ringeklokke og en dør som ble åpnet, kjente Nicolas det han ikke hadde hatt ord for før: Dette var begynnelsen på noe. Stort. Nært. Og hemmelig — på den beste måten. Resten av dagen gikk i et merkelig tempo. Noen timer føltes lange som hele sommerferien til sammen, mens andre fløy forbi som om klokken selv hadde fått dårlig tid. Men gjennom alt merket Nicolas én ting: hver gang han flyttet blikket, ventet Marius bare et sted i nærheten. I norsk satte læreren dem i faste plasser. Mange protesterte, og noen stønnet høyt da de ikke fikk sitte med vennene sine. Nicolas kjente magen stramme seg; han ville ikke bli flyttet vekk. Ikke nå. Ikke når det akkurat hadde begynt føles godt å sitte ved siden av noen. Læreren leste opp navn. «Marius... og Nicolas.» Hun pekte på bordet de allerede hadde valgt. Nicolas kjente et lettelsens støt i kroppen, men han forsøkte å ikke vise noe. Han hørte en svak pust ut fra Marius

— som om han også hadde vært redd for at de skulle skille dem. Da timen begynte, lente Nicolas seg litt fremover for å finne frem boka. Marius gjorde det samme, og i et lite sekund kom hendene deres borti hverandre. Bare knokene. Bare et ørlite trykk av hud. Men nok til at Nicolas kjente en varme gli gjennom armene. Marius trakk hånden litt tilbake. Ikke brått. Mer som om han ble overrasket av sin egen reaksjon. Nicolas latet som han ikke hadde merket det. MEN hjertet banket hardere enn før. Læreren snakket om diktanalyse, men Nicolas klarte ikke å fokusere. Ordene ble til surr, og tankene hans gikk tilbake til det lille støtet av berøring — den som egentlig ikke betydde noe, men som allikevel betydde alt. Han sneiet blikket bort på Marius. Marius satt med pennen i hånden, men skrev ingenting. Han stirret ned på boka som om han prøvde å late som han fulgte med. Øynene hans flakket svakt over mot Nicolas. De møttes. Et øyeblikk. Bare et øyeblikk. Nicolas kjente det samme som tidligere: den lille fornemmelsen av at noe i verden falt på plass, selv om han ikke visste hvilket puslespill det var. Da timen var over, reiste Marius seg litt for raskt. Han skrapte stolen bortover gulvet, og ansiktet hans fikk et svakt fargeskjær, som om han plutselig ble oppmerksom på at noen kunne ha sett hvor stille han hadde vært. «Skal du til neste time?» spurte han, og det var egentlig et meningsløst spørsmål, for alle skulle til neste time. Men det var tydelig at han egentlig mente noe annet: Skal vi gå sammen? «Ja,» svarte Nicolas. Han pakket sakene sine litt for sakte, mest for å ikke virke for ivrig. De gikk ut av klasserommet. Elever presset forbi, noen ropte til venner, en lærer ba to gutter på gangen om å roe seg ned. Midt i alt sto de to, og bevegede seg i samme retning uten å måtte si det høyt. «Hva syns du om klassen?» spurte Marius. Nicolas trakk på skuldrene. «Den virker grei.» «Ja.» Marius nikket. «Litt... mye folk.» «Ja.» Det ble stille igjen, men denne stillheten var trygg. Ikke tom. Ikke rar. Bare en slags delt ro, som om begge trengte å puste ut etter at dagen hadde vært full av inntrykk. I naturfag fikk de beskjed om å finne en partner. Elever tok hverandre på strak arm, mange var allerede i ferd med å danne små grupper. Nicolas så ned i bordet. Han ventet. Han våget ikke ta initiativ selv. «Nicolas?» Marius sto med naturfagboka under armen. «Vil du jobbe med meg?» Ingen nøling. Ingen usikkerhet denne gangen. Bare et spørsmål som var enkelt og samtidig betydde mye mer enn de få ordene det besto av. «Ja,» sa Nicolas, og stemmen hans var klarere enn før. De satte seg ved et tomt bord. Oppgaven handlet om celler og mikroskop, noe som for de fleste var kjedelig. Men Marius virket overraskende interessert, og Nicolas likte måten han lente seg fremover på når han leste noe vanskelig — som om han ville forstå alt, helt ned i detaljene. «Du tegner bra,» sa Marius plutselig mens Nicolas forsøkte å skissere cellens strukturer. «Det ser... ekte ut.»

Nicolas kjente et stikk av varme spre seg gjennom kinnene. Ingen hadde sagt det til ham før. Ikke på en så oppriktig måte. «Takk,» mumlet han. Marius ristet lett på hodet, som om han ville markere at det ikke var en liten ting. «Jeg mener det.» I det øyeblikket så Nicolas rett på ham. Marius holdt blikket. Lenge nok til at det begynte å føles som noe ukjent, men samtidig riktig. Da skoledagen nærmet seg slutten, sto de ved skapradene. Folk hastet forbi dem, ivrige etter å komme hjem, men Nicolas og Marius sto som om dagen gikk litt saktere for dem enn for alle andre. «Ser deg i morgen?» spurte Marius, med et halvt løft i stemmen. «Ja,» sa Nicolas. «I morgen.» Marius nikket med et lite smil, slik at den ene munnviken beveget seg først. Han snudde seg og gikk nedover gangen, sekken svaiende svakt bak ham. Nicolas så etter ham litt for lenge. Og da han selv begynte å gå, kjente han noe han ikke hadde kjent før: En forventning. En hemmelig glede. En begynnelse han ikke visste hvordan han skulle sette ord på. Men én ting var klart. Dette var første skoledag. Og allerede nå visste han at dette skoleåret — og de to som kom — kom til å bli annerledes enn alle andre. Da Nicolas gikk hjem den ettermiddagen, var luften kjøligere enn den hadde vært om morgenen. Høsten hadde et eget språk, og denne dagen føltes det som om alt rundt ham prøvde å si noe han ikke helt kunne forstå. Trærne langs veien hadde begynt å skifte farge, og bladene raslet forsiktig i vinden, som om de hvisket hemmeligheter til hverandre. Sekken hans var lettere enn vanlig. Ikke fordi han hadde mindre bøker, men fordi hele dagen hadde fylt ham med en slags indre varme som løftet alt. Han gikk sakte. Ikke fordi han var sliten, men fordi han ville beholde følelsen litt lenger. Den følelsen som hadde begynt allerede ved døren til 8B, forsterket ved den første samtalen, og lagt seg som et svakt ekko i brystet etter den siste timen. Det var merkelig hvor mye én dag kunne endre. Mer enn merkelig — nesten skremmende. Men på en god måte. Da han kom hjem, ropte moren hans fra kjøkkenet: «Hvordan var første dag, da?» Han dro av seg skoene og nølte et øyeblikk, som om ordene han skulle si måtte føles riktige. «Fin,» svarte han. Og det var sant. Bare ikke hele sannheten. Han hadde lyst til å si mer. Lyst til å si at han hadde møtt noen. At dagen hadde vært annerledes enn alle andre første skoledager før. Men han visste ikke helt hvordan man begynte å si noe sånt. Ikke ennå. På rommet sitt la han sekken ved senga og satte seg ved skrivebordet. Han åpnet tegneboken sin. Blanke sider. Hvit, ren, stille. Perfekt. Uten å tenke begynte hånden hans å bevege seg. Først noen usikre streker, så mer bestemte linjer. Et ansikt tok form, konturer ble tydeligere. Han stoppet opp etter noen minutter og så på tegningen. Det var ikke helt likt. Og han hadde ikke ment det skulle bli likt. Men likevel var det tydelig hvem det var. Marius. Han la boken raskt igjen, som om noen kunne ha sett inn i

tankene hans. Hjertet slo litt for fort igjen, men ikke på en vond måte. Han lente seg bakover i stolen, lukket øynene et øyeblikk og lot dagen rulle gjennom hodet: Det første blikket. Den nesten usynlige berøringen. Måten Marius hadde sagt navnet hans på. Det siste smilskjæret før han gikk. En del av ham lurte på om dette bare var innbilning, om han bare overtolket alt fordi det var første skoledag og han ønsket at noe skulle være annerledes. Men en annen del – den delen som kjente den merkelige varmen i brystet – visste at det ikke bare var det. Neste morgen ventet. En ny dag i 8B. En ny mulighet til å se om alt fortsatt føltes like spesielt. Han åpnet øynene og så på sekken sin. Han visste allerede at han kom til å våkne tidligere enn nødvendig. At han kom til å gå litt raskere til skolen. At han kom til å se etter Marius før han så noen andre. Og han visste én ting til, selv om han ikke kunne forklare det: Dette var begynnelsen på noe han ikke kom til å glemme. Ikke neste uke. Ikke neste år. Kanskje aldri. Nicolas våknet før alarmen. Det var ikke normalt for ham. Vanligvis måtte moren rope to ganger før han i det hele tatt rakk å famle etter mobilen og slå av lyden. Men denne morgenen steg han opp som om noe inne i ham hadde bestemt at dagen ikke skulle vente på ham. Lyset utenfor vinduet var fortsatt svakt, en gråblå tone som fortalte at solen ennå vurderte om den skulle stå opp. Nicolas kledde seg rolig, men raskt. Og hele tiden hadde han den samme tanken som han prøvde å ignorere: Ser jeg ham i dag? Han spiste frokost uten å egentlig smake noe. Moren hans snakket om noe som skulle skje på jobben, men Nicolas nikket bare i riktige pauser. Hele kroppen hans var rettet mot skolen, som om han var dratt dit av en usynlig tråd. Da han kom gående oppover bakken mot skoleporten, sto det flere elever i små grupper. Noen lo, noen sto bøyd over mobilene. Det var helt vanlig. Alt var vanlig — bortsett fra pulsen som økte for hvert steg Nicolas tok. Og der, ved inngangen, sto han. Marius. Han lent seg mot rekkverket, med sekken halvt åpen og blikket ned i mobilen. Det så ut som han ventet på noen, men Nicolas klarte ikke avgjøre om han håpet det var ham, eller om det bare var noe han selv ønsket. Nicolas tok et lite steg nærmere. Så et til. Og før han rakk å bestemme seg, hadde Marius allerede løftet blikket. Det smilte litt. Ikke det store smilet fra reklameplakater eller bilder man legger ut på sosiale medier. Det var et lite smil, nesten sjenert, men så ekte at Nicolas kjente magen snurre. «Hei,» sa Marius. «Hei,» svarte Nicolas, og måtte skjule et ufrivillig smil som presset seg frem. «Du er tidlig ute i dag.» Marius løftet et øyenbryn, som om han hadde oppdaget noe overraskende. «Klarte ikke sove,» innrømmet Nicolas før han rakk å tenke seg om. Marius humret lavt. «Samme her.» Ordene hang mellom dem noen sekunder. Både små og enorme på samme tid. De gikk inn sammen. Ingen kommenterte det. Kanskje

ingen la merke til det. Men for dem føltes det som om en slags usynlig linje hadde blitt tegnet mellom dem, en linje som ikke hadde vært der i går, men som nå fulgte hvert steg de tok. Da de kom inn i klasserommet, sto læreren foran tavla med en bunke papirer. Hun så opp da de to kom gående. «God morgen, gutter. Finn plassene deres – vi skal starte med gruppearbeid i dag.» Marius så på Nicolas, som om han ventet på at han skulle si noe. Men Nicolas trakk bare pusten og fulgte barneskoleinstinktet sitt: Sett deg der du satt i går. De tok plass ved vinduet. Flere fra klassen gløttet på dem. Ikke lenge, ikke på en anklagende måte. Bare av nysgjerrighet. De var tross alt nye for hverandre alle sammen. Læreren begynte å lese fra listen. «Da setter vi opp faste grupper for de første ukene...» Nicolas kjente magen trekke seg sammen. Han visste hva som kom. Han visste også at han ikke hadde noen rett til å håpe – og likevel gjorde han nettopp det. «Marius...» sa læreren. Han rettet seg opp. «Du går sammen med...» Læreren bladde i papiret som om hun nøt spenningen. Nicolas holdt pusten. «...Nicolas.» Det var som om alt inni ham falt på plass med et mykt klikk. Han så bort på Marius. Marius så på ham samtidig. Og for første gang denne morgenen så det ut som om han ikke skjulte at han ble glad. «Digg,» sa Marius lavt, og lente seg litt nærmere. En enkel setning. Men Nicolas kjente den som varme nedover ryggen. Gruppene delte seg ut i klasserommet, noen fornøyde, noen sure, noen helt likegyldige. Men Nicolas og Marius ble sittende, så naturlig at det nesten virket som om de hadde gjort det i årevis. Læreren la oppgaven på pultene deres. «To og to skal dere lage en presentasjon om et historisk øyeblikk som har formet verden.» Marius så på Nicolas. «Har du noen idé?» «Ikke ennå,» svarte Nicolas stille. «Da finner vi det sammen.» Marius lente seg bakover i stolen, trygg og avslappet. Og akkurat det – måten han sa vi på – var nok til at Nicolas kjente at noe i ham begynte å endre seg, et sted så dypt at han ikke kunne stoppe det selv om han hadde prøvd. Papirene lå mellom dem som en liten barriere, men ingen av dem gjorde noe for å skape avstand. De lente seg begge nærmere arket, skuldrene ikke helt ved siden av hverandre, men nær nok til at Nicolas kjente varmen fra Marius uten å røre ham. «Hva slags historie liker du?» spurte Marius, og trommet lett med fingrene på bordplaten mens han tenkte. Nicolas vred litt på blyanten. «Jeg vet ikke. Kanskje noe med mennesker. Hvordan ting forandrer seg.» «Ja,» sa Marius, og smilte svakt. «Det liker jeg også.» Han lente seg enda litt nærmere, og Nicolas kunne kjenne lukten av sjampo hans – mild og litt fruktig, som om han hadde lånt en flaske hjemmefra uten å lese nøye på etiketten. «Hva med måneden?» spurte Nicolas. «Vi kan velge noe som har skjedd i en bestemt måned.» Marius tenkte seg om. «Vi kan ta noe stort. Men ikke for stort. Noe som er litt... menneskelig.» «Som hva da?» Nicolas så

opp rett i øynene hans, og et bittelite øyeblikk ble Marius stille, som om han glemte spørsmålet. Så ristet han seg litt. «Hva med det første mennesket i verdensrommet? Det er stort, men handler også om mot.» «Mot?» Nicolas smilte litt. «Du liker sånne ting?» «Ja.» Marius så ut av vinduet et sekund. «Jeg tror jeg liker folk som tør.» Ordene lagde et lite ekko i Nicolas. Ikke et fysisk et, men et i tankene – som om han ble minnet på alt han selv ikke alltid turte, og at Marius kanskje la merke til mer enn han sa. «Vi tar det,» sa Nicolas. «Første menneske i rommet.» «Bra.» Marius nikket bestemt, som om valget plutselig følte riktig bare fordi de hadde tatt det sammen. De begynte å skrive ned ideer, men det gikk sakte. Eller kanskje det ikke var sakte – kanskje det bare var slik tiden føltes når man var fjorten og satt ved siden av noen som tok litt mer plass inni deg enn du forstod. «Hvorfor tegner du?» spurte Marius plutselig uten å løfte blikket fra arkene. Nicolas stoppet opp. Han kjente umiddelbart at spørsmålet traff et sted han ikke var vant til å åpne. «Vet ikke helt,» svarte han stille. «Når jeg tegner, blir alt... rolig.» Marius så opp, og blikket hans var ikke nysgjerrig på en masete måte. Det var rolig. Åpent. «Det gir mening,» sa Marius. «Du virker sånn.» «Hvordan da?» Nicolas' stemme var nesten en hvisking. Marius tenkte seg litt om før han svarte. «Som en som... ser ting. Ordentlig, liksom. Som legger merke til detaljer.» Nicolas kjente noe stramme seg varmt i brystet. Han visste ikke hvorfor det gjorde så stort inntrykk, men det gjorde det. «Jeg ser ikke alltid alt,» sa han. Marius holdt blikket hans, og Nicolas så noe der som var vanskelig å tolke, men lett å føle. «Kanskje du ser riktig ting,» svarte Marius. Og akkurat da, midt i klasserommets summing av stemmer, stoler som skrapte og blyanter som knakk, skjedde det igjen: Den lille stillheten. Den som bare fantes mellom dem. Som om verden tok et skritt tilbake og lot dem stå litt nærmere enn før. «Så,» sa Marius til slutt, og brøt stillheten forsiktig, «skal vi finne ut hva vi skal si i presentasjonen?» Nicolas nikket. «Ja. La oss gjøre det.» De jobbet i nesten en halvtime, men sannheten var at de ikke kom så langt med selve prosjektet. Det som virkelig skjedde var noe annet: hvert ord, hver lille latter, hver lille bevegelse ble et nytt lag i noe som sakte bygde seg opp mellom dem. Da timen var over, sukket nesten Marius. «Skal vi fortsette i morgen?» spurte han. «Ja,» svarte Nicolas uten å tenke. «Gjerne.» «Bra.» Marius så på ham med et blikk som var varmt, litt sjenert og uvanlig oppriktig for en fjortenåring. «Jeg liker å jobbe med deg.» Nicolas klarte nesten ikke svare. Men når han først gjorde det, var stemmen hans så rolig som han kunne få den: «Jeg liker å jobbe med deg også.» Og inni ham vokste det samme som dagen før: noe uuttalt, noe stille, noe som allerede hadde begynt å forandre ham. Resten av skoledagen gikk som om den var pakket inn i en slags stillhet,

selv om gangen var full av støy. Nicolas merket at han ikke helt fikk med seg hva lærerne sa. Han nikket når han skulle, noterte ned halvferdige setninger i boka, men tankene hans var et helt annet sted. De var på bordet ved vinduet. På blyanten som hvilte i Marius' hånd. På stemmen hans når han sa ting som ikke hørtes ut som vanlige fjortenårings-ord. På måten han lente seg litt nærmere hver gang de snakket, som om han ville høre alt Nicolas sa — også det han ikke sa høyt. Da siste time var over, og læreren endelig sa at de kunne gå, reiste klassen seg med den vanlige energien av ungdommer som hadde sittet stille altfor lenge. Stoler skrapte, sekker ble kneppet igjen, og noen ropte etter hverandre fra dørråpningen. Nicolas kjente et kort stikk av uro. Han visste ikke om han skulle vente på Marius, eller om han bare skulle gå som vanlig. Han ville ikke virke for ivrig. Eller rar. Eller som om han forventet noe. Akkurat da han skulle til å reise seg, hørte han stemmen. «Skal du... hjem nå?» Nicolas så opp. Marius stod der med sekken på den ene skulderen, håret litt rotete etter en lang dag, og et blick som prøvde å være avslappet, men som glapp litt i kantene. «Ja,» svarte Nicolas. «Du også?» «Mhm.» Marius dyttet hendene ned i lommene, som om det var lettere å stå rett når han gjorde det. «Vil du gå sammen?» Ordene traff Nicolas på en måte han ikke var forberedt på. De var så enkle, men samtidig store. «Gjerne,» sa han. De gikk ut av klasserommet, ned den travle gangen, og ut i den klare luften som hadde begynt å lukte av høstblader og kald vind. Det var rart hvordan alt rundt dem fortsatte som vanlig — barn som ventet på søsken, elever som syklet hjem, lærere som hastet til bilene sine — mens Nicolas følte at det bare var dem to som fulgte den samme rytmen. De gikk et par meter uten å si noe. Det var ikke tomt eller rart; det var en stillhet som hadde varme i seg, en som gjorde at Nicolas ikke kjente behov for å fylle den. «Har du bodd her lenge?» spurte Marius til slutt, og sparket lett i en stein på bakken. «Siden jeg var ni,» svarte Nicolas. «Du da?» «Alltid,» sa Marius. «Føles litt... kjedelig noen ganger.» «På hvilken måte?» Marius tenkte før han svarte. Det likte Nicolas. At han tenkte. At han ikke bare kastet ut ord. «Det er det samme hele tiden,» sa han. «De samme folkene. De samme stedene. Ingenting nytt.» Han så bort på Nicolas et øyeblikk, og blikket hans forandret seg litt. Myknet. «Men nå er det litt annerledes,» sa han lavt. Nicolas svelget. «Fordi vi begynte på ungdomsskolen?» «Kanskje.» Marius smilte svakt. «Eller noe sånt.» De fortsatte å gå. Husene ble sjeldnere, trærne tettere. Veien delte seg etter noen minutter: en vei oppover mot Nicolas' hus, en annen nedover mot Marius'. «Du bor der?» spurte Marius og pekte oppover. «Ja.» Marius nikket. «Jeg bor der nede.» De ble stående ved veikrysset et par sekunder som om ingen av dem egentlig ville være den første til å gå. «Ser deg i morgen?»

spurte Marius. «Ja,» svarte Nicolas. «I morgen.» Marius smilte – ikke bredt, ikke tydelig, men på den måten som viste at han var glad, selv om han ikke sa det høyt. «Bra.» Han begynte å gå. Så snudde han seg et halvt sekund før han tok første sving. Blikket deres møttes igjen. Bare et kort øyeblikk. Men nok. Nicolas sto igjen ved veikrysset med hjertet litt for høyt i brystet og en uforståelig varme som spredte seg helt ut til fingertuppene. Det var noe med denne dagen. Noe med dette samarbeidet. Noe med Marius. Noe som allerede var i ferd med å forandre plassene i klassen, rollene de tok, måten Nicolas så verden på. Han visste ikke hva det betydde ennå – men han visste at han gledet seg til morgen. Nicolas våknet neste dag med en følelse han sjelden hadde hatt før: forventning. Ikke den nervøse, klumpete forventningen han kunne få før en prøve eller en vanskelig samtale. Dette var en helt annen type – en som kjentes som en stille sitring i kroppen, som om noe inni ham sto på tå og ventet. Han rakk så vidt å spise halvparten av frokosten før han var ute av døren. Da han nærmet seg skolen, kjente han pulsen øke. Han prøvde å ikke løpe den siste biten, men han gikk litt raskere enn vanlig, som om beina visste mer enn han gjorde. Og der – nesten på samme sted som dagen før – sto Marius. Denne gangen så han ikke ned i mobilen. Denne gangen sto han og så utover skolegården, litt rastløs, som om han ventet på noe. Da Nicolas kom nærmere, snudde Marius hodet. Blikkene deres møttes, og et lite, ufrivillig smil dukket opp i Marius' ansikt. «Hei,» sa han, som om han hadde ventet på akkurat dette øyeblikket. «Hei,» svarte Nicolas. Ingen av dem trengte å forklare hvorfor de sto der. «Klar for å jobbe videre på prosjektet?» spurte Marius, og forsøkte å høres avslappet ut. Men øynene hans avslørte noe mer. En liten gnist. Et lite «jeg er glad for å se deg» som han ikke sa høyt. «Ja,» sa Nicolas, og prøvde å skjule hvor mye han hadde tenkt på det. De gikk inn i klassen sammen. Det var mer merkbart denne gangen. Et par elever så på dem. Ikke lenge. Ikke på en dum måte. Men nok til at Nicolas kjente en prikkende varme i kinnene. Marius merket det. Han lente seg litt nærmere og sa lavt: «De ser bare fordi vi kom samtidig. Det går over.» Nicolas nikket, og plutselig var det sant. I timen havnet de igjen over samme ark. Marius satt litt nærmere enn i går, uten å tenke over det. Nicolas merket det med en gang, men han sa ingenting. Han likte det for godt. «Så...» begynte Marius, mens de så på notatene. «Hvis vi deler det opp slik at du tegner diagrammene, og jeg kan forklare tallene, så blir det kanskje gøyere.» «Gøyere?» Nicolas lo lavt. «Er det mulig å gjøre presentasjoner gøyere?» «Med meg og deg?» Marius løftet et øyenbryn. «Alt er mulig.» Nicolas ble stille et øyeblikk. Han visste ikke hva han skulle si til det. Det var sagt som en spøk, men det traff ham likevel – som om det var sant på en måte Marius ikke skjønnte selv. De arbeidet videre, og uten

at de merket det, satt de stadig tettere. Ikke så mye at noen ville kommentere det, men nok til at Nicolas kunne merke varme gjennom klærne, nok til at stemmen til Marius føltes nærmere enn alle andre lyder i rommet. På et tidspunkt lente de seg begge over det samme arket samtidig. Pannene deres var bare noen centimeter fra hverandre. Nicolas kunne kjenne pusten hans, svært svakt, men likevel nok til at hele verden rundt dem ble dempet. Marius stoppet å skrive. Nicolas stoppet å tegne. De så ikke på hverandre. Men stillheten mellom dem var tykk nok til å høre. Et halvt sekund. Et lite ingenting. Men nok til at Nicolas kjente hjertet slå på en måte som var helt ny. Så brøt læreren øyeblikket. «Hvordan går det med dere, gutter?» Marius rettet seg opp litt for raskt. Nicolas gjorde det samme, og et kort, lite smil glapp mellom dem – som om de delte en hemmelighet ingen andre kunne se. «Bra,» svarte Marius. «Vi er i gang.» «Veldig bra,» sa læreren og gikk videre. Da timen var over, pakket de sakene sine litt saktere enn de andre. Det var som om ingen av dem egentlig ville at øyeblikket skulle være slutt. I gangen stoppet Marius opp, og Nicolas gjorde det samme – helt naturlig, som om beina deres var synkronisert. «Vil du...» begynte Marius. Han så litt ned, som om han vurderte ordene nøye. «...fortsette litt på prosjektet i morgen også?» Det var ikke et stort spørsmål, men noe i måten han spurte på gjorde at Nicolas hørte et ekko bak ordene: Vil du være rundt meg igjen? Vil du sitte ved siden av meg igjen? Vil du... fortsette dette? «Ja,» svarte Nicolas. «Jeg vil det.» Marius smilte på den måten som var mer i øynene enn i munnen. «Bra. Da sees vi.» Han løftet hånden litt, som om han skulle vinke, men ombestemte seg og bare ga et lite nikk før han gikk. Nicolas sto igjen og så etter ham. Det var nesten skummelt hvor mye én person kunne forandre en hel uke. Nye grupper. Nye roller. Nye blikk. Og en ny plass i Nicolas sitt liv, som han ikke hadde planlagt – men som allerede begynte å bety mer enn han kunne forklare.

Gymtimen

Det var noe med gymtimer som alltid gjorde Nicolas litt nervøs. Ikke fordi han hatet fysisk aktivitet, men fordi gymfaget hadde en egen måte å eksponere alt på: hvem som løp fort, hvem som løp sakte, hvem som var gode med ball, hvem som snublet, hvem som ble valgt først – og hvem som ble valgt sist. Denne dagen var litt ekstra. Kanskje fordi han visste at han nå hadde noen i klassen han faktisk brydde seg om. Noen som kanskje... brydde seg tilbake. Da han kom inn i gymsalen, luktet det av linoleum, svakt av støv og den karakteristiske lukten av ribbevegger som hadde blitt brukt i flere generasjoner. Lyden av sko som skled over gulvet fylte

rommet. Allerede var noen gutter i gang med å kaste basketball. Og der – i kanten av salen – sto Marius. Håret hans var litt rufsete, som om han hadde løpt til timen. Han hadde på seg en enkel T-skjorte og shorts, og han så rundt seg med et uttrykk som var en blanding av trygg og ukomfortabel, akkurat slik Nicolas hadde begynt å kjenne ham. Marius så ham ikke med én gang, men Nicolas rakk å stå og se et øyeblikk for lenge. Ikke fordi Marius så annerledes ut i gymklær – men fordi noe med ham alltid traff Nicolas i magen før han rakk å beskytte seg mot det. Så snudde Marius hodet. Og blikkene deres møttes som om det var det naturligste i verden. Smilet var øyeblikkelig. Ikke stort. Ikke påtrengende. Bare et sånt smil som sa: Jeg er glad du er her. «Hei!» ropte Marius, og vinket ham bort. Nicolas gikk, prøvde å se rolig ut, selv om pulsen hadde økt uten hans tillatelse. «Du er tidlig,» sa Nicolas, mest for å si noe. «Jeg vet.» Marius dyttet litt i gulvet med skoen. «Ville bare være klar.» Nicolas humret. «Klar for hva da?» Marius trakk på skuldrene. «Vet ikke. Kanskje... dagen.» Det var en rar setning, men Nicolas kjente hva han mente. Noen ganger føltes en dag større enn den så ut. Gymlæreren blåste i fløyta, og alle samlet seg rundt henne. Det var klart at de skulle ha styrke, ballspill og stafetter – den typiske «bli kjent»-gymtimen som alltid fikk halve klassen til å rulle med øynene. «Finn en partner!» ropte læreren. Noen hoppet straks mot venner. Noen ble stående, litt usikre. Nicolas frøs et øyeblikk. Det gamle instinktet i ham sa at han måtte vente, at han ikke måtte anta at noen ville velge ham. Men Marius gjorde slutt på den tanken i samme sekund. «Nicolas!» Stemmen hans var fullt klar, uten nøling. Han hadde allerede tatt et skritt mot ham. Nicolas kjente en merkelig varme i brystet. «Ja. Partner.» Marius smilte, bredere denne gangen. «Bra.» De stilte seg sammen. Noen så på dem, men ikke lenge. Det var bare én elev i en ny klasse som hadde funnet partneren sin. Ingenting spesielt, egentlig. Men for Nicolas kjentes det spesielt. Øvelsene begynte. Først noen styrkerunder, så en stafett. Marius var raskere enn Nicolas, men han gjorde ingen nummer ut av det. Tvert imot ventet han litt, som om han ikke ville at Nicolas skulle føle seg dum. Da det ble kast med ball, klarte Nicolas et langt kast som overrasket dem begge. «Oi!» sa Marius. «Du er jo sykt sterk.» «Ikke egentlig,» svarte Nicolas. «Jo.» Marius så på ham med et blick som mente det. «Du burde tro litt mer på deg selv.» Det traff på en måte Nicolas ikke var forberedt på. Ikke som ros fra lærere. Ikke som skryt fra foreldre. Dette var annerledes. Dette var... ekte. Da timen nærmet seg slutten, var begge svette, slitne og rødmussede i kinnene. Læreren blåste i fløyta igjen og ba dem gå mot garderoben. Normalt fikk Nicolas en liten knute i magen når gymtimen nærmet seg slutten. Ikke fordi noe galt hadde skjedd før, men fordi garderober alltid var kaotiske, høye, trange og

fulle av usikkerhet. Og fordi han aldri helt visste hvor han skulle gjøre av seg. Men denne gangen var annerledes. Fordi Marius gikk ved siden av ham. Ikke tilfeldig. Ikke fordi han måtte. Men fordi han ville det. «Du var flink i dag,» sa Marius mens de gikk. «Du også,» svarte Nicolas. «Jeg vet.» Marius blunket til ham, en liten, uhøytidelig blunking som fikk Nicolas til å le lavt. Det var første gang Marius hadde gjort noe så... lekent. Det kjentes godt. Garderoben var som vanlig et kaos. Høye stemmer, sko som falt i gulvet, skapdører som ble smelt igjen. Det luktet av såpe, gummi og fuktig håndkle – en lukt Nicolas aldri hadde likt, men som han lærte seg å tåle. Han pleide å være stille her inne. Gjøre ting raskt. Bare bli ferdig. Men nå som Marius gikk ved siden av ham, var det som om noen hadde skrudd ned støyen rundt dem. Alt føltes litt tryggere, litt lettere. «Der er det ledig,» sa Marius og pekte mot to skap som sto ved siden av hverandre. «Okei,» svarte Nicolas, og prøvde å virke rolig, selv om hjertet hans dunket litt mer enn nødvendig. De la fra seg sekkene. Rundt dem løp det gutter som dyttet hverandre, lo, ropte, klaget på læreren, klaget på øvelsene. Men akkurat her, rundt disse to skapene, føltes det overraskende fredelig. Marius dro av seg gymtrøya med et raskt rykk, som om han hadde gjort det tusen ganger før. Nicolas så en annen vei med vilje. Ikke fordi han ble flau – men fordi han ville være respektfull. Han visste hvor mange som hatet garderober nettopp fordi folk så for mye. «Puh. Det var gøy,» sa Marius mens han rotet etter T-skjorten sin. «Mm,» svarte Nicolas, og fant sin egen skjorte. «Litt slitsomt, men gøy.» Marius lo lavt. «Du sier du ikke er sterk, men du kastet lenger enn halve klassen.» «Flaks, sikkert.» «Nei.» Marius ristet på hodet, fortsatt med et halvt smil. «Ikke flaks. Du er bedre enn du tror.» Nicolas hadde ingen idé om hva han skulle svare. Så han sa ingenting. Men smilet han prøvde å skjule, avslørte alt. Noen gutter bak dem begynte å rope til hverandre, et av de vanlige ungdomsskole-ropene som alltid lå et sted mellom spøk, støy og desperat behov for å virke kule. Marius rynket lett på nesen og lente seg litt nærmere Nicolas, som om han ubevisst søkte et roligere rom. «Det er alltid så bråkete her,» sa han. «Ja.» «Liker du ikke garderober?» spurte Marius plutselig. Nicolas nøyte. Det var ikke et vanskelig spørsmål, men det var litt mer personlig enn han forventet. «Ikke så mye,» sa han. «Hvorfor ikke?» Nicolas tenkte. Han ville ikke si noe som hørtes rart ut. «Det er bare... mye. Mye rot. Mye støy.» Marius nikket langsomt, som om han forsto noe mellom linjene. «Jeg liker heller ikke støy,» sa han. «Det er lettere å snakke når det er litt stille.» «Ja,» svarte Nicolas. «Det er det.» De ble stille begge to, en god stillhet som la seg over det bråkete rommet som en liten boble. En stillhet som bare de to delte. Så, uten å se direkte på ham, sa Marius: «Det er fint å være rundt deg, vet du.» Nicolas kjente noe stige i brystet. En varme

som var så stor at han måtte se ned i gulvet for ikke å vise alt. «Det er fint å være rundt deg også,» svarte han, så lavt at han nesten ikke hørte det selv. Marius hørte det. Blikket hans gled opp. Et lite, ekte smil formet seg. De var ferdige samtidig. Ferdige å skifte, ferdige å pakke sammen sekkene, men ikke ferdige med øyeblikket. Det hang der, som et svakt lys mellom dem. «Kommer du etterpå?» spurte Marius. «Til timen?» «Ja,» sa Nicolas, og måtte nesten le litt av seg selv. «Selvfølgelig.» «Bra.» Marius tok opp sekken, slengte den over skulderen og nikket som om han var mer fornøyd med svaret enn han burde være. De gikk ut av garderoben sammen. Ikke ved siden av hverandre av tilfeldighet. Men fordi det var sånn det var blitt. Da de kom ut i korridoren igjen, var det som om luften var lettere å puste i. Garderobestøyen ble liggende som et ekko bak dem, mens stillheten i gangen var mildere, mer behagelig. De gikk et par meter uten å snakke, men det var ikke en vond stillhet. Det var mer som om begge trengte å lande litt etter alt som hadde skjedd inne i det kaotiske rommet. «Hva har vi nå?» spurte Marius til slutt, mens han justerte stroppen på sekken. «Samfunnsfag,» svarte Nicolas. «Tror jeg.» «Åh, ja.» Marius smilte. «Håper det er noe gøy.» «Tror du virkelig på det?» Nicolas lo lavt. «Nei,» innrømmet Marius, og lo han også. «Men det er lettere å late som når du er der.» Nicolas kjente at det stakk litt i magen av den setningen. Ikke på en vond måte. Mer som en bølge av varme som gjorde at han mistet pusten noen sekunder. Marius sa slike ting med en letthet som ikke skjulte hvor oppriktig han var. Det var det som gjorde det vanskelig for Nicolas å vite hva han skulle svare. «Du sier sånne ting hele tiden,» sa Nicolas, og stemmen hans bar et lite smil. «Sånne ting?» «Ting som...» Nicolas lette etter ord. «...som om du liker å være rundt meg.» Marius stoppet å gå. Ikke lenge. Bare to små sekunder. Men nok til at hjertet til Nicolas slo høyere. Så snudde Marius hodet sakte mot ham. «Det er fordi jeg gjør det,» sa han rolig. Ikke flørtende. Ikke tøysete. Bare sant. Nicolas måtte svelge. Han så ned et øyeblikk, som om øynene hans trengte et sted å gjemme seg. «Jeg liker å være rundt deg også,» sa han stille. Marius pustet ut, nesten umærkbart, som om han hadde holdt pusten og ikke visst det selv. «Bra,» svarte han. De begynte å gå igjen, og denne gangen var det ingen avstand mellom dem. Ikke sånn at de rørte hverandre, men det var noe i måten de gikk som viste at de fulgte hverandres tempo helt naturlig. Da de kom inn i klasserommet, var nesten alle andre allerede på plass. Noen så mot dem. Nicolas merket det. Marius merket det også. Og likevel gikk de bort til vindusbordet sammen, uten å nøle. To jenter foran dem hvisket noe til hverandre. Ikke noe slemt. Bare nysgjerrig. Litt for lenge. Litt for åpenlyst. Nicolas ble varm i kinnene. Marius lente seg litt nærmere og mumlet: «De snakker alltid. Det er bare sånn de er.» «Jeg vet.»

Nicolas prøvde å smile. Marius så på ham et øyeblikk, og blikket hans ble mykere. «Men det er ikke noe å bry seg om.» Det var som om den setningen la et teppe rundt Nicolas' skuldre. Han slappet av i hele kroppen. Læreren startet timen. De åpnet bøkene. Skrev litt. Noterte litt. Men sannheten var at Nicolas nesten ikke visste hva timen handlet om. Fordi hver gang han hørte lyden av Marius' blyant, hver gang Marius snudde seg og hvisket «Hva sto det i punkt tre?», hver gang de lente seg over samme linje i boka — så føltes det som alt annet ble mindre viktig. Det var akkurat som at verden ikke hadde planer for dem ennå. Som om den ventet litt. Holdt pusten. Ga dem tid. På slutten av timen bøyde Marius seg nærmere, og stemmen hans var lav: «Vil du gå sammen hjem etter skolen også?» Nesten hele kroppen til Nicolas svarte før munnen gjorde det. «Ja,» sa han. Marius nikket, og det lille smilet som kom nå, lyst opp noe inne i Nicolas han ikke hadde navn på ennå. Siste time gikk sakte, som om verden hadde bestemt at dagen skulle dras ut for å gi plass til alt som hadde skjedd. Nicolas klarte knapt å følge med. Han noterte ned noe læreren sa, men tankene vandret hele tiden tilbake til gymsalen, garderoben, stemmen til Marius, blikket hans. En gang så han bort på Marius uten å mene det. Og Marius... så allerede på ham. De smilte begge og så raskt ned i bøkene igjen, som to som prøvde å late som de ikke ble tatt på fersken i noe – selv om ingen av dem visste helt hva de hadde blitt tatt i. Da klokken endelig ringte, var det som om hele klassen eksploderte i bevegelse. Stolene raste bakover, sekker ble revet ned fra gulvet, og alle fylte gangen med støy igjen. Nicolas pakket sakene sine rolig, men hendene var litt skjelvende. Han visste at Marius ventet. Han visste at de skulle gå sammen. Og likevel føltes det nytt og skummelt og fantastisk på samme tid. «Klar?» Marius sto allerede ved døren. «Ja,» svarte Nicolas, og gikk mot ham. De gikk ut i korridoren, ned trappen, og ut i den friske lufta. Det hadde begynt å blåse litt, den typen vind som minner en om at høsten er på vei. Løvet raslet svakt langs bakken. Ingen av dem sa noe den første biten. Men stillheten var ikke tom. Den var fylt av alt som hadde skjedd tidligere på dagen. Av blikk. Smil. Den nesten umerkelige nærheten på pulten og i garderoben. «Du var flink i dag,» sa Marius til slutt, og sparket borti en pinne på veien. «Du også,» svarte Nicolas. «Som alltid.» «Som alltid?» Marius himlet lekent med øynene. «Så du har lagt merke til det, altså.» «Kanskje.» Nicolas smilte uten å prøve å skjule det. Marius lo lavt. En sånn ekte, myk latter som kom fra et sted dypt inne. Og Nicolas kjente det samme varme støtet i brystet igjen. De fortsatte. Et par barn syklet forbi dem. En hund bjeffet bak et gjerde. En bil kjørte sakte forbi med en mor som hentet noen på SFO. Alt var helt vanlig. Men for Nicolas føltes ingenting vanlig. Da de nærmet seg veikrysset hvor de pleide å skille lag, gikk de litt saktere.

Ingen av dem sa det, men begge visste at dagen nærmet seg et punkt de ikke helt var klare for. «Så...» begynte Marius, og sparket vekk en stein som lå midt i veien. «Det var en bra dag.» «Ja.» Nicolas så ned, men bare et sekund. «Det var det.» «Bedre enn vanlig,» la Marius til. «Hvorfor?» spurte Nicolas, selv om han trodde han visste svaret – eller håpet han gjorde. Marius så på ham da han svarte. «Fordi du var der.» Det traff Nicolas rett i brystet. Ikke smertefullt. Men så varmt at han ikke visste hva han skulle gjøre med det. Han åpnet munnen for å si noe, men ordene ville ikke formet seg. Han sto der bare, litt rød i kinnene, litt for redd for å si noe dumt, litt for glad til å si noe riktig. «Jeg mener det,» sa Marius lavt, alvorlig på en måte Nicolas sjelden hadde sett. «Det... er fint å ha deg å være sammen med.» Nicolas fikk endelig frem et lite nikk. «Det er fint å være sammen med deg også.» Det var alt han klarte. Men det var nok. For Marius smilte på den måten som ikke krevde mer. Som om ordene hans hadde truffet ham akkurat der de skulle. De sto ved veikrysset litt for lenge. Ikke snakkende. Bare stående. Bare til stede. Så tok Marius et lite steg bakover, som om han tvang seg selv til å gå. «Da... sees vi i morgen?» «Ja,» svarte Nicolas. «I morgen.» «Okei.» Marius løftet hånden litt, som om han vurderte om han skulle vinke, men lot den falle rolig igjen. Han snudde seg, begynte å gå nedover bakken, og Nicolas så ham forsvinne bak den første svingen. Som i går. Men med en helt annen følelse. Nicolas sto igjen alene noen sekunder før han selv begynte å gå. Vinden dro litt i jakken hans. Han la merke til at han smilte. Et sånt lite smil man ikke merker selv før det allerede er der. Gymtimen hadde vært mye mer enn en time i gymsalen. Det hadde vært: et blikk, en trygghet, en liten nærhet, en liten sannhet. Og Nicolas visste — uten at noen hadde sagt det: Dette var bare begynnelsen. Uken før Halloween begynte ryktene å svirre i klassen. Noen hvisket om at Emma fra A-klassen skulle ha en stor fest hjemme hos seg, og at «alle» var invitert. Andre var overbevist om at det bare var for de populære. Ingen visste helt sikkert hvem som sto på gjestelisten, men alle håpet at navnet deres var et av dem. Nicolas brydde seg egentlig ikke så mye om fester. Han hadde aldri vært på en ordentlig en. Han foretrakk rolige kvelder, tegning, en bok, musikk i hodetelefoner. Men denne gangen var det annerledes — uten at han sa det høyt for seg selv. Fordi han lurte på én ting: Skal Marius? Sammen hadde de gått hjem fra skolen nesten hver dag den siste uken. Det føltes fortsatt nytt, men likevel naturlig på en måte han ikke klarte å forklare. Og hver gang de skilte lag ved veikrysset, lurte Nicolas på hvordan dagen etter ville bli. Denne torsdagen kom svaret litt raskere enn planlagt. Da han åpnet skapet sitt mellom timene, fant han en liten lapp som hadde sklidd ned mellom bøkene. Den var oransje, med en liten tegnet gresskar på forsiden.

Han brettet den opp. HALLOWEENFEST! Hos Emma — lørdag klokken 19. Kostyme obligatorisk. Ta med godt humør. Noen hadde skrevet navnet hans nederst med en tusj som smittet litt: Nicolas. Hjertet hoppet. Han så rundt seg, som om han kunne se noen stå og glise etter å ha lagt den der, men alle var opptatt med sitt. Så hørte han stemmen. «Fikk du også invitasjonen?» Marius sto bak ham med den samme oransje lappen i hånden. Han var litt andpusten, som om han hadde løpt for å nå ham. «Eh... ja,» svarte Nicolas og viste lappen. Marius smilte. «Så vi skal begge?» Nicolas visste ikke hva han skulle svare med én gang. Håpet hadde vært stille. Hemmelig. Nå sto det rett foran ham. «Jeg tror det,» sa han. «Bra,» svarte Marius, litt for raskt. Så roet han stemmen. «Jeg mener... hvis du vil, da.» Nicolas nikket. «Jeg vil.» Marius pustet ut, som om han hadde holdt pusten i flere sekunder. «Hva skal du kle deg ut som?» spurte han. Nicolas trakk på skuldrene. «Vet ikke enda. Du da?» Marius tenkte et øyeblikk, og så kom det: «Kanskje... zombie? Eller vampyr? Eller noe kult? Ikke sånn teit som småunger bruker.» Nicolas lo litt. «Du hadde passet som vampyr.» Marius hevet øyenbrynene. «Hvorfor det?» Nicolas angret nesten med en gang, men det var for sent. «Du har liksom... blikket.» Marius ble stille. Ikke lenge. Bare nok til at noe i rommet rundt dem endret seg, ble litt varmere. «Du også,» sa han til slutt. Nicolas kjente kinnene varme seg uten at han kunne stoppe det. «Vi kan gå sammen,» sa Marius, nesten som et spørsmål, men med stemmen til noen som håpet på et ja. «Til festen?» Nicolas hørte hjertet sitt i halsen. «Ja.» Marius så på ham, og blikket hans var litt mer sårbart enn vanlig. «Hvis du vil.» «Jeg vil.» Det var alt. Men for Nicolas var det nok til at hele dagen forandret seg. Hele uken, faktisk. Dagen før festen føltes lengre enn hele skoleuka til sammen. Nicolas satt gjennom timene som om han var fanget i en film som gikk i sakte kino. Han prøvde å fokusere, men tankene vandret hele tiden mot samme punkt: I morgen skal vi dit. Sammen. Jeg og Marius. Hver gang det gikk opp for ham, kom den samme sitrende følelsen i magen. Det var ikke frykten han pleide å kjenne før noe ukjent. Det var noe mye varmere. Forventning. Spenningsfylt glede. Et slags håp han ikke engang turte å sette ord på. På fredagen etter skolen gikk han innom en liten hobbybutikk i sentrum. Han hadde ikke peiling på hvordan han skulle kle seg ut. Så langt hadde han bare bestemt én ting: Ikke noe dumt. Ikke noe overdrevent. Noe som var... ham. Han gikk sakte langs hyllene, plukket opp masker, la dem tilbake. Leste kostymepakker. Ikke det. Ikke det heller. Ingenting føltes riktig. Så stoppet han ved en hylle der det lå en enkel svart kappe, litt slitt i kanten som om den hadde hengt lenge. Den hadde ingen maske, ingen falske muskler, ingen cheesy plasttenger. Bare en kappe, mørk og lettrørende. Den minnet ham om noe. Om

blikket Marius hadde gitt ham dagen han kalte ham «den som ser ting». Om noe mystisk, stille, men ikke skremmende. Han løftet kappen. Den passet. Den føltes riktig. Han kjøpte den. Da han kom hjem, tok han den på foran speilet. Ikke for å øve, men fordi han var nysgjerrig. Stoffet hang nedover skuldrene hans og gjorde at han så annerledes ut, men ikke uekte. Nesten litt mer som seg selv, bare modigere. Han så på seg selv en stund, og plutselig kjente han det: Marius kommer til å se meg i dette. Bare tanken fikk brystet hans til å stramme seg varmt. Neste dag var lørdagen der. Nicolas klarte ikke å sitte i ro. Han ryddet rommet sitt uten grunn. Så på mobilen hvert tredje minutt. Gikk frem og tilbake mellom vinduet og døra. Klokken nærmet seg seks. Klokken nærmet seg tidspunktet de hadde avtalt å møtes. Så kom meldingen: Marius: Er du klar? Nicolas kjente hjertet hoppe. Nicolas: Ja. Du? Svaret kom nesten med en gang: Marius: Kommer om fem minutter. Står ved veikrysset. Fem minutter. Fem minutter som føltes som en hel time. Nicolas tok på seg kappen, sjekket at håret ikke sto helt ut, og gikk ned trappen. Morens stemme kom fra stua: «Skal du ut nå?» «Ja. På en... Halloweenfest.» «Så hyggelig!» Hun smilte stort, som mødre alltid gjør når barna gjør noe sosialt. «Kos deg da! Ikke kom altfor sent hjem.» «Skal ikke,» svarte han, og fant skoene. Han gikk ut døra. Luften var klar og kald, og mørket hadde senket seg over gaten, bare brutt av oransje gatelys og noen tidlige gresskar-lanterner i vinduene. Nicolas gikk mot veikrysset med hjertet i halsen. Og der sto han. Marius. Han hadde på seg et vampyrkostyme — ikke et teit ett, men et enkelt som faktisk så bra ut. Mørk skjorte. Sort bukse. En rød kappe som sveipet rundt beina hans. Håret litt mer rotete enn vanlig, som om han hadde prøvd å fikse det og gitt opp på halvveien. Han sto der og sparket lett i bakken. Som om han også var nervøs. Som om han også hadde ventet. Da han så Nicolas, ble smilerynkene hans tydelige. «Wow,» sa han lavt. «Du ser... bra ut.» Nicolas merket at kinnene ble varme. «Du også.» Marius lo litt, en varm, myk lyd. «Klar?» Nicolas nikket. «Klar.» De tok de første skrittene sammen mot festen. Og med hvert steg Nicolas tok, visste han mer og mer: Dette kom til å bli en kveld han aldri glemte. Emma bodde ikke midt i byen, men i utkanten – i et hus som lå nær en skogsrabb, der gatelysene ble færre og mørket tettere rundt kantene. Perfekt for en Halloweenfest, ifølge alle som hadde vært der før. Da Nicolas og Marius nærmet seg huset, hørte de musikken først. Lav bass som pulserte gjennom bakken. En blanding av latter, stemmer og små hyl fra folk som lot seg skremme med vilje. Huset var pyntet fra topp til tå. Oransje lyslenker hang i buer fra verandaen. Et stort gresskar med skjevt glis sto ved inngangen. Kunstige spindelweb var festet over rekkverket. «Wow,» sa Marius, og stoppet et halvt sekund for å ta det inn. «De har gått

all in.» «Ja,» svarte Nicolas, og kjente en liten risling av spenning. «Mer enn jeg trodde.» «Det blir bra,» sa Marius – og måten han sa det på, som om han bare trengte én grunn for at festen skulle bli bra, fikk Nicolas til å kjenne noe varmt i magen. De begynte å gå opp trappen. Før de rakk å banke på, ble døren slengt opp. Emma dukket opp i døra, utkledd som en heks med altfor mye glitter i ansiktet. «Hei!» ropte hun. «Bare kom inn! Dere er kule!» Hun forsvant like fort som hun dukket opp. De gikk inn. Det luktet av popcorn, plastpynt og den søte lukten av Halloween-snop som hadde ligget i en bolle litt for lenge. Lyslenker i lilla og oransje kastet myke skygger på veggene. Noen hadde hengt opp skumle figurer i hjørnene, men de så mer komiske enn skumle ut. Folk hadde kledd seg ut som alt mulig: pirater, zombier, engler, vampyrer, et par som hadde gått som ketchup og sennep. Det var varmt, støyete, men ikke på en vond måte. Mer som en kakofoni av unge stemmer som prøvde å være litt mer voksne enn de var. Marius lente seg litt nærmere Nicolas for å bli hørt. «Skal vi finne et sted å stå?» Nicolas nikket. De gikk gjennom stua, forbi en gruppe som danset halvt ukontrollert, forbi en gutt som prøvde en dårlig skrekkprank på noen andre, og fant et roligere hjørne ved vinduet. Her var lyden lavere. Her kunne de puste litt. Her var det... tryggere. «Du ser fortsatt bra ut, altså,» sa Marius og dyttet lekent i skulderen hans. «Slutt,» sa Nicolas med et lite smil. «Du tuller bare.» «Nei.» Marius ristet på hodet, blikket litt mer alvorlig. «Jeg tuller ikke.» Nicolas møtte blikket hans – bare et øyeblikk – men det øyeblikket var nok. Det var klarere enn lyset i rommet. Varmer enn musikken rundt dem. Så kom flere klassekamerater bort og hilste. Emma ville se kostymene deres. To gutter kommenterte Marius' vampyrkappe. En jente sa at Nicolas så mystisk ut – på en bra måte. Nicolas rødmet. Marius så det. Og han smilte litt som om han var... stolt? Det føltes rart, men godt. Etter en stund forsvant folk videre til dansegulvet eller kjøkkenet. Nicolas og Marius ble igjen ved vinduet. Det var blitt mørkere ute. Regnet hadde begynt å dryppe svakt nedover ruten, som små prikker som glitret i lyset fra inne. «Har du det fint?» spurte Marius. Nicolas nikket. «Du da?» «Ja.» Marius tok et lite pust. «Bedre enn fint, egentlig.» Nicolas så på ham. «Hvorfor det?» Marius løftet skuldrene. «Fordi jeg... er glad du ville komme.» Det var ingen musikk som senket seg i bakgrunnen. Ingen dramatisk filmøyeblikk. Bare to fjortenåringer i en vinduskrok i et støyende hus som plutselig føltes altfor stille. Nicolas klarte ikke svare med én gang. Han bare sto der, med hjertet oppe i halsen og hendene som kjentes litt for varme. «Jeg er glad jeg kom,» sa han til slutt. Stemmen hans var rolig, men hele kroppen hans skalv litt under det. «Bra,» hvisket Marius. Og i akkurat det øyeblikket skjønnte Nicolas noe: Han ville aldri glemmes denne kvelden. Ikke musikken. Ikke

kostymene. Ikke gresskaret ved døra. Men dette — blikket i vinduskroken. Musikken ble høyere etter hvert som kvelden gikk. Flere kom dansende inn i stua, noen ropte over lyden, andre lo så høyt at det nesten overdøvet alt annet. Det ble varmere, trangere, nesten kvelende i rommet. Nicolas så på Marius. Marius så på ham. «Vil du... gå litt bort?» spurte Marius. Stemmen hans var lav, nesten druknet av musikken. Nicolas nikket. Han ville helst si ja litt for fort, så han ventet et sekund før han svarte: «Gjerne.» De presset seg gjennom mengden, forbi dansende kropper, forbi et bord med plastkopper og snacks, forbi et par gutter som prøvde å ta en dum selfie med en skummel dekorasjonsfigur. Til slutt fant de døren til gangen. Det var nesten stille her, bortsett fra musikken som kom gjennom veggene som et fjernt ekko. Marius så seg rundt. «Vi kan sitte her litt?» sa han og pekte mot en liten dør i enden av gangen. «Er det lov?» spurte Nicolas. Marius trakk på skuldrene med et smil. «Bare et gjesterom. Ingen bryr seg.» De åpnet døren.

Gjesterommet

Lyset var svakt. En eneste liten lampe sto på en kommode, og kastet et varmt skjær over rommet. Det var et gjesteseng, et lite vindu med tynne gardiner, en stol i hjørnet og et speil som var litt skjevt på veggen. Her inne var det rolig. Varmt. Nesten som om de hadde gått inn i en hemmelig lomme av verden. Marius satte seg på sengekanten. Nicolas satte seg ved siden av ham, med litt avstand, men ikke mye. Det var så stille at Nicolas kunne høre sin egen pust. Og kanskje... Marius sin. «Det var litt mye der ute,» sa Marius og pekte med tommelen mot døren. «Ja,» svarte Nicolas. «Litt.» «Men her er det bedre.» Nicolas så på ham. «Du liker ikke så mye folk?» «Ikke alltid.» Marius så ned i gulvet. «Det er enklere når jeg er med noen jeg liker å være rundt.» Nicolas kjente hjertet snu seg. «Noen du liker å være rundt...?» gjentok han forsiktig. Marius pustet inn. Rolig. Som om han måtte hente mot. Så løftet han blikket. Det var ikke et blick man møtte tilfeldig. Det var et blick som betydde noe. Et blick som åpnet døra til alt han ikke hadde sagt høyt. «Jeg mener deg, Nicolas.» Ordene falt som om de var tunge og lette på samme tid. Nicolas svelget. Han kjente det i hele kroppen. Ikke som en overraskelse — mer som en bekreftelse på noe han hadde båret inni seg hele tiden, men ikke våget å håpe på. «Jeg... liker å være rundt deg også,» sa han. Stemmen hans skalv. Bare litt. Akkurat nok til at det var sant. Marius smilte. Men ikke det vanlige smilet. Dette var mykere. Varmere. Nesten forsiktig. «Jeg tenkte det,» sa han stille. «Hvordan det?» hvisket Nicolas. «Måten du ser på meg.» Marius så ned på hendene sine før han løftet blikket igjen. «Den er... annerledes. Ikke

dårlig annerledes. Bare... riktig.» Nicolas var helt stille. Han visste ikke hvor han skulle gjøre av hendene sine. Han visste ikke om han skulle se på gulvet eller taket eller veggen eller Marius. Så han så bare rett fram. Og Marius så på ham. De satt sånn noen lange sekunder. Ikke et sekund for mye. Akkurat nok til at luften mellom dem ble fylt av alle ting de ikke var gamle nok til å forstå, men gamle nok til å kjenne. «Jeg er glad vi dro sammen i dag,» sa Marius. «Jeg også.» «Og jeg er glad vi sitter her nå.» «Det er jeg også.» De sa ikke mer. De trengte ikke. I akkurat det øyeblikket var verden liten — bare et mørkt gjesterom, svakt lys, et vindu som viste et glimt av regn, og to fjortenåringer som satt side ved side og skjønnte at noe var i ferd med å bli viktig. Noe som ikke kunne settes ord på enda. Men noe som var ekte. De ble sittende på gjesterommet en stund uten å si stort. Ikke fordi de manglet ord, men fordi stillheten var god, varm, nesten beskyttende. Rommet føltes som et pusterom midt i alt det høye, kaotiske og blinkende utenfor. Det var Marius som først brøt stillheten. «Vi burde kanskje gå ut igjen,» sa han lavt, nesten som om han angret. «Før noen tror vi har stukket av.» Nicolas nikket, selv om han egentlig ikke ville flytte seg. «Ja... kanskje.» Ingen av dem reiste seg umiddelbart. De ble sittende to sekunder til. Tre. Fire. Så reiste Marius seg, og Nicolas fulgte like etter. De åpnet døren og gikk ut i gangen igjen. Musikken var høyere her, stemmene skarpere. Det var som å gå ut fra et varmt rom og inn i kald luft. Men de gikk sammen. Hele tiden. Da de kom inn i stua igjen, ble de raskt fanget av flere klassekamerater som ville snakke, le, ta bilder, vise dem noe teit noen hadde gjort i hagen. Det var ikke ubehagelig — bare støyende. Men hver gang Nicolas så mot Marius, så Marius tilbake. Som om gjesterommet fortsatt lå mellom dem. Som om en usynlig tråd hang fast i skuldrene deres.

En time senere

Folk begynte å dra. Noen tidligere enn andre. Noen ble igjen for å hjelpe med å rydde, noen gikk i grupper, noen ble hentet av foreldre. Den siste timen var mildere, roligere. Musikk ble skrudd ned. Lys ble sakte dempet. Nicolas og Marius sto ved gangen og tok på seg yttertøyet. Marius rettet litt på kappen sin. «Vil du gå hjem sammen?» spurte han, mens han lot hånden gli langs stoffet. «Ja,» svarte Nicolas uten å nøle. De gikk ut på trappa. Den kalde luften slo mot dem, men på en frisk, behagelig måte. Regnet hadde stoppet, og det eneste som ga lyd fra seg var vinden som lekte litt med trærne. «Det var en bra fest,» sa Marius. «Ja.» «Men...» Marius sparket en våt løvbit bort fra trappa. «...det beste var ikke festen.» Nicolas pustet inn. Han visste hva Marius mente, men han våget ikke anta noe. «Hva var det beste?» spurte han, mykt.

Marius så på ham — rett på ham — med et blick som var stille, ærlig, uten filter. Så sa han: «At du ville være med meg.» Nicolas kjente noe varmt bre seg ut i hele kroppen, som om brystet hans lyste. «Jeg ville det,» hvisket han. «Jeg vet.» Marius smilte svakt. «Det betyr mye.» De begynte å gå. Side ved side. Ikke så tett at noen ville kommentere det, men tett nok til at Nicolas kunne høre hvert lille pust fra Marius. Tett nok til at avstanden mellom dem ikke var større enn nødvendigheten. Gatelysene kastet lange skygger. Kostymene deres beveget seg i vinden. Det så ut som to figurer fra en helt annen verden gikk hjem gjennom en helt vanlig gate. «Tror du det blir sånn hver fest?» spurte Marius plutselig. «Hvordan?» spurte Nicolas. «At det blir litt... fint.» Nicolas lo litt for seg selv. «Hvis vi går sammen, kanskje.» Marius stoppet et øyeblikk og så direkte på ham. «Det håper jeg.» Nicolas klarte ikke annet enn å se ned og smile.

Ved veikrysset

Der de vanligvis skilte lag, stoppet de igjen — uten å måtte avtale det. Det var blitt et slags møtepunkt, et siste øyeblikk før dagen tok slutt. Begge stod litt stille. Som om de ventet på noe. Ikke noe stort. Bare noe som kunne bekrefte at kvelden hadde vært like viktig for den andre. «Takk for i dag,» sa Marius. «Takk for at du ville gå sammen,» svarte Nicolas. «Jeg vil alltid gå sammen med deg,» svarte Marius, uten ironi. Han sa det som om det var helt naturlig, helt sant. Nicolas svelget. Stemmen hans ble litt mykere da han svarte: «Jeg også.» Marius nikket sakte. Blikket hans var fullt av noe Nicolas ikke helt kunne tyde, men som han kunne kjenne. Ikke et ord ble sagt etter det. Marius tok et lite steg bakover, fortsatt med øynene på Nicolas. Så snudde han og begynte å gå mot huset sitt. Nicolas sto og så ham forsvinne rundt svingen. Kappen til Marius blafret i vinden. Så ble den borte. Nicolas ventet noen sekunder før han selv begynte å gå. Og hele veien hjem visste han bare én ting: Dette var kvelden alt begynte. Ikke med store ord. Ikke med dramatik. Men med et blick i et gjesterom, og to unge hjerter som fant noe de ikke forsto helt enda — men som de allerede visste var ekte.

Første frost

Vinteren kom tidlig det året. Allerede i november begynte frostrøyken å legge seg som et tynt slør over skolegården om morgenen, og trærne sto nakne og stille som om de lyttet etter noe som ennå ikke hadde kommet. Nicolas merket det med én gang han åpnet døren hjemme den morgenen. Kulden stakk i kinnene, og pusten ble til en hvit stripe i luften. Han trakk jakken

tettere rundt seg og begynte å gå mot skolen. Hver dag hadde fått en ny rytme nå. Det var nesten som en dans han ikke visste at han hadde lært — en rytme som alltid endte ved samme sted: veikrysset. Og der sto han. Som alltid. Marius. Han hadde hendene dypt i jakkelommene, og frosten hadde lagt seg som et svakt slør i håret hans. Da han hørte skrittene til Nicolas, så han opp. Smilet som kom da, var ikke stort. Men det var ekte. Og det var nok til å varme mer enn vinterjakker klarte. «Hei,» sa Marius, stemmen litt ru av kulden. «Hei,» svarte Nicolas, og kjente det samme som hver morgen: den lille varme bølgen som alltid kom når de møttes. «Kaldt i dag,» sa Marius og blåste i hendene sine. «Ja,» nikket Nicolas. «Skikkelig.» Det ble stille et øyeblikk. En god stillhet, en som ikke trengte ord. Så begynte de å gå.

En ny tone

Skolen var full av snø som knaste under skoene deres. Ikke mye, bare den første tynne hinnen av vinter, men nok til at hele atmosfæren var annerledes. Lærerne hutret i dørene. Elever kastet små snøballer som falt i biter før de traff noe. Alt var lysere, selv om himmelen var grå. I gangen på skolen gikk de ved siden av hverandre som om det var den mest naturlige ting i verden. Noen elever så. Noen nikket. Noen hadde begynt å venne seg til det: Nicolas og Marius. De var aldri høylytte sammen. Aldri midtpunktet. Bare... nær. Da de kom inn i klasserommet, satte de seg ved vindusbordet. Vinduet var dekket av frost som hadde tegnet mønstre som så ut som isblomster. «Det ser fint ut,» sa Nicolas og lente seg litt frem. Marius fulgte blikket hans. «Ja. Litt som kunst.» «Du liker ikke kunst,» sa Nicolas smilende. «Jo... kanskje,» mumlet Marius. «I hvert fall når du peker på det.» Nicolas kjente kinnene bli varme. Selv i vinterkulden.

En ny uro

I første pause sto de ute i skolegården. Pusten deres hang mellom dem i små skyer. Elever løp rundt og kastet snø, og noen hadde dratt frem en fotball, selv om banen var glatt. Marius sparket litt i snøen. «Har du tenkt på...» begynte han, men stoppet. «På hva?» spurte Nicolas forsiktig. «På hva som skjer... etter nyttår?» Nicolas frøs litt — og ikke på grunn av kulden. «Hva mener du?» Marius så ned. «Jeg bare... vet ikke. Det føles som alt har forandret seg litt. På en bra måte. Og jeg bare lurar på om... det fortsetter.» Nicolas svelget. Hjertet hans slo raskere. Dette var første gang Marius nærmet seg noe som lignet et ekte spørsmål. Et spørsmål som betydde noe. «Jeg håper det fortsetter,» sa Nicolas forsiktig. Marius så opp igjen. Blikket hans var mykere enn snøen rundt dem. «Jeg også.» Så ble de stående sånn, uten å si mer, mens

snøen falt som små, stille løfter rundt dem. Snøen hadde begynt å falle tyngre utover dagen. Først små, lette fnugg som danset i luften, så større flak som la seg på vinduene i klasserommet, og til slutt en stille, hvit regn av vinter. Selv læreren stoppet opp et øyeblikk og så ut. «Det blir en skikkelig vinter i år,» mumlet hun. Nicolas så på Marius. Marius så på snøen. Og Nicolas så på Marius som så på snøen. Noe ved måten han satt på, litt lent fremover, med haken i hånden og blikket som fulgte hvert snøfnugg, gjorde noe med Nicolas. Det var et blikk han ikke hadde sett før — rolig, mykt og nesten drømmende. «Hva tenker du på?» hvisket Nicolas. Marius trakk pusten sakte, uten å flytte blikket fra vinduet. «Vet ikke,» svarte han. «Jeg liker snø. Det er... stille.» Nicolas smilte litt. «Du liker ting som er stille.» «Ja,» Marius så på ham, «særlig når du er der.» Nicolas måtte se ned på pulten et øyeblikk. Snøen var kald, men ordene var varme. Han visste ikke hvordan man håndterte sånne setninger. Ingen hadde snakket til ham sånn før.

Mellom timene

I neste friminutt var skolegården et hvitt teppe. Elever løp rundt og kastet snøballer, noen lagde engler, noen ropte på hverandre, noen hadde allerede våte votter og kalde hender. Nicolas og Marius gikk mot den lille skråningen bak fotballbanen, et sted der ingen sjelden gikk, et sted som ble deres når de trengte litt ro. «Det er fint her,» sa Nicolas, og pustet ut så frostrøyken steg som en liten sky. «Ja,» svarte Marius og sparket litt i snøen. «Ingen kommer hit.» «Er det derfor du liker det?» «Tja...» Marius så på ham. «Egentlig liker jeg det fordi du alltid blir rolig her.» Nicolas stivnet litt. Ikke fordi det var ubehagelig — men fordi det var overraskende hvor mye Marius så. Hvordan han merket ting Nicolas ikke sa høyt. «Merk... merker du sånt?» spurte Nicolas forsiktig. «Ja,» Marius så på ham med et blikk som var klart og åpent. «Jeg merker ganske mye med deg.» Nicolas kjente kulden bite litt i kinnene, men likevel var det ikke det han følte mest. Det var noe annet. Noe som gjorde brystet varmt og ørene røde.

Snøballen

Plutselig suste en snøball forbi hodet til Nicolas og landet med et lite ploff i snøen bak dem. «Ops!» ropte en gutt fra klassen og løp i motsatt retning. Marius smilte skjevt. «De målte feil, tror jeg.» «Ja,» lo Nicolas. «Veldig feil.» Marius så på snøen, bøyde seg ned og formet en snøball. Ikke som en hevn. Bare fordi han kunne. Nicolas rakk ikke si noe før Marius kastet den — og traff treet bak gutten som hadde kastet først. «Perfekt,» sa Nicolas. «Jeg vet,» svarte

Marius med et lite glis. Men da han så på Nicolas igjen, myknet ansiktet hans. Og akkurat der, i det store hvite rommet av snø og latter og vinterlyd, sto de to stille og så på hverandre. Ikke lenge. Ikke så noen ville legge merke til det. Bare et sekund. Men nok til at Nicolas kjente noe han ikke hadde ord for enda.

Tilbake i timen

Når de kom inn igjen, var det som om hele klassen hadde blitt til røde kinn, våte hansker og neser som rant. Alle lo, alle pratet høyt, alle bar vinteren i håret. Nicolas og Marius satte seg igjen ved vinduet. Uten å snakke. Uten å måtte. Tiden mellom dem var ikke tom. Den var trygg. Som en varm kopp kakao i hendene etter kulden ute. Og Nicolás kjente det så tydelig denne dagen, mer enn før: Vinteren gjorde noe med Marius. Og Marius gjorde noe med ham.

Vinterdagene- den stille morgenen

Neste uke kom snøen for alvor. Ikke bare det tynne teppet som hadde lagt seg i starten, men snø som la seg tungt i trærne og på hustakene, snø som knaste under skoene og gjorde verden lysere selv når himmelen var grå. Nicolas våknet til stillhet. Den typen stillhet bare snø kan lage—en lydløshet som gjør at alt føles mykere. Han kledde seg fort, tok sekken og gikk ut. Kald luft slo imot ham, men det var behagelig på en egen måte. Vinteren luktet annerledes. Rent. Friskt. Og... nytt. Han gikk ned bakken. Og der, ved veikrysset, sto Marius allerede. I dag hadde han snø i håret. Som små hvite prikker. Som om vinteren selv hadde lagt hånden sin forsiktig på hodet hans. Da han så Nicolas, lyste ansiktet opp. Ikke et bredt smil. Bare en sånn rolig, myk endring i øynene som Nicolas kjente helt inn til hjertet. «Hei,» sa Nicolas. «Hei,» svarte Marius. «Jeg trodde du kom senere.» «Våknet tidlig.» «Jeg også.» Det var stille noen sekunder. De sto og så på den hvite veien foran dem, den som gikk sakte oppover mot skolen. Marius var den som brøt stillheten. «Du ser... glad ut i dag.» Nicolas visste ikke hva han skulle si. Han kjente etter. Han var glad. Han hadde bare ikke merket det før Marius sa det høyt. «Kanskje fordi...» Han stoppet. Fordi jeg skal være med deg. Ordene lå der, men han sa dem ikke. Marius ventet, men han presset ikke. Han bare sto der, med noe varmt i blikket. «Bare en bra dag,» sa Nicolas. Marius nikket. «Ja. Det tror jeg også.»

Skolen i vinterlys

Klasserommet var fylt av hvitt lys som speilet seg fra den snødekte bakken utenfor. Det gjorde alt litt roligere. Til og med de som vanligvis var høylytte, var mer dempet i stemningen. Marius

lente ansiktet mot hånden sin og så ut av vinduet. «Det er rart,» sa han etter en stund. «Hva?» spurte Nicolas. «Hvordan alt blir annerledes med snø. Som om det er lettere å... være stille.» Nicolas så på ham. «Du liker stillhet.» «Ikke all stillhet,» svarte Marius, og snudde hodet mot ham. «Bare den som er... trygg.» Nicolas kjente magen stramme seg på den gode måten. Marius sa sånne ting uten å tenke over hva de betydde. Eller kanskje han visste godt hva de betydde. «Jeg liker stillheten med deg,» sa Nicolas, plutselig og uventet modig. Marius så overrasket ut et sekund. Så myknhet ansiktet hans igjen. «Jeg vet,» sa han stille. «Jeg også.»

I storefri

Snøen dalte tett da de gikk ut. Ikke våt snø, men sånn som faller sakte, nesten som om den svever. De stilte seg på samme plass som alltid, ved skråningen bak fotballbanen. Her var det fredelig. Ingen løp hit. Ingen kastet snøballer her. Ingen forstyrret dem. Marius sparket lett i snøen med skotuppen. Det virvlet opp i en liten sky som la seg igjen like stille. «Kan jeg spørre deg om noe?» sa han plutselig. «Selvfølgelig.» «Føles det... annerledes for deg også?» Nicolas kjente hjertet falle og stige samtidig. Annerledes? Hva mente han? Hva visste han? Hva merket han? «Hva da?» hvisket Nicolas. «Alt... siden vi begynte å gå sammen.» Marius så rett på ham. «Føles det annerledes for deg?» Nicolas åpnet munnen. Lukket den. Åpnet den igjen. «Ja,» sa han endelig. «Det gjør det.» Marius pustet lettet ut. En usynlig spenning slapp taket i skuldrene hans. «Bra,» sa han. «Jeg bare... trengte å vite det.» Nicolas våget å møte blikket hans da. Det var varmere enn vinteren rundt dem. Som en stille sannhet ingen av dem hadde ord for enda. Vinteren gikk fra stille til vill på bare én ettermiddag. Da siste time var over, sto snøen tett som en vegg utenfor skolen. Vinden hadde begynt å ta tak — ikke hardt, men nok til at alt ble hvitt rundt elevene som gikk ut fra hovedinngangen. Nicolas sto i døråpningen og så ut. Han kjente både kulden og noe annet — en nervøs varme — da han ventet på at Marius skulle dukke opp. Og så kom han, med lua dratt langt ned over ørene og en stripe snø på skulderen som glitret i lyset fra gangen. «Oi,» sa Marius og blinket mot snøstormen. «Verden vil tydeligvis spise oss.» «Ja,» lo Nicolas, «den ser sulten ut.» Marius smilte stort. Et smil som ga varme midt i snøen som pisket utenfor. «Klar?» spurte han. Nicolas nikket. Selvfølgelig var han klar.

På veien hjem

De begynte å gå, tett nok til at de fulgte samme spor, men med trygg avstand. Snøen blåste sidelengs og la seg i lag på håret, jakken, skuldrene. «Jeg ser ingenting,» ropte Marius gjennom

vinden. «Jeg heller!» ropte Nicolas tilbake. De lo — den typen latter som kommer når verden er kaos, men man står i det sammen. I et øyeblikk tok vinden helt tak, og Marius måtte snu seg halvveis bort fra snøen. Nicolas gjorde det samme. Da vinden roet seg litt, så de på hverandre i det hvite, virvlende rommet av snø. Alt rundt var farger løst opp til en eneste hvit tåke — men blikket til Marius var klart. «Du fryser?» spurte han. «Nei,» svarte Nicolas. Og det var sant. Ikke når Marius så på ham sånn.

Ved veikrysset

Vanligvis var dette stedet lett å kjenne igjen. Men i dag var alt dekket av snø, som om vinteren hadde visket ut grensene mellom verdenene deres. «Det er rart,» sa Marius stille. Ikke roping, ikke latter. Bare ord som gled gjennom vinterlyden. «Hva er rart?» spurte Nicolas. Marius så rundt — på det hvite, på vinden, på den uklare veien hjem — før han så tilbake på Nicolas. «At jeg alltid vil litt mindre hjem når vi kommer hit.» Nicolas sto stille. Vinden dyttet snø rundt føttene deres. En bil kjørte sakte forbi og forsvant igjen i stormen. En lyktestolpe knirket svakt. Men mellom dem var det helt stille. «Det vil jeg også,» sa Nicolas, nesten uhørlig. Marius pustet ut. Ikke som et sukk. Mer som lettelse. «Kanskje...» begynte han, med en stemme så lav at snøen nesten tok den. «Kanskje det er fordi alt føles bedre når du er der.» Nicolas kjente det som om brystet hans ble varmt under jakken. Ikke varmt som sommer. Men varmt som en kopp kakao i hendene etter en lang dag ute. Et slags indre lys. «Jeg tror det er det,» svarte han. Marius så ned et øyeblikk — ikke sjenert, men mykt — før han så opp igjen. «Ser deg i morgen?» Nicolas nikket. «Selv i snøstorm.» «Bra,» sa Marius med et lite smil, «for jeg hadde blitt sur hvis du lot være.» Nicolas lo. «Jeg lover.» Marius begynte å gå nedover veien sin, fotsporene forsvant nesten før han hadde tatt neste steg. Han snudde seg én gang til. Blikkene møttes. I hvitt. I vinter. I stillhet. Så forsvant han inn i stormen. Nicolas ble stående noen sekunder. Ikke fordi han frøs, men fordi han visste: Dette var vinteren hvor alt mellom dem begynte å få form — ikke som ord, men som varme i kulden.

Snøen som faller tyngre

Det var som om desember pustet dypere den dagen. Snøen falt ikke lenger lett og lekent — den dalte langsomt, tungt, som om hvert fnugg hadde noe å fortelle. Hele skoleområdet var pakket inn i et hvitt teppe som gjorde lydene dempet og lufta tykk. Nicolas gikk gjennom skoleporten før juleavslutningen skulle begynne. Det var enda tidlig, enda mørkt, og det eneste

som brøt skumringen var lyslenkene som blafret svakt i vinden. De var festet dårlig og duppet opp og ned som små stjerner som ikke helt hadde bestemt seg for om de ville lyse. Han stoppet, så opp og lot snøen lande på kinnet. Det var stille i ham — slik det ofte var når han var spent. Han hadde ikke sagt det til noen, ikke engang til seg selv, men han visste at denne dagen kom til å bli viktig. Til å endre noe. Eller bekrefte noe. Han tok et pust og gikk videre. Skolen luktet av gløgg, klementiner og våte votter. Elever styrtet opp og ned i gangene, noen bar rekvisitter til underholdningen, noen plaget hverandre med julesanger, noen bare løp fordi de kunne. Nicolas fant plassen sin i klasserommet og satte seg ned. Læreren snakket, folk lo, men han hørte veldig lite. For han ventet på én ting. Én person. Og så — som om han hadde tenkt seg inn i rommet — sto Marius i døra. Han hadde på seg en mørk grønn genser som gjorde øynene hans enda mørkere. Snø i håret. Røde kinn. Han var mildt andpusten, som om han hadde løpt for å komme hit i tide. Blikket hans gikk rett til Nicolas. Der. Bare der. Som om det ikke fantes noen andre i rommet i det sekundet. «Hei,» sa Marius da han gikk bort og satte seg ved siden av ham. «Hei,» svarte Nicolas, og stemmen hans var roligere enn pulsen. «Du kom tidlig.» «Ville det.» Marius så opp, litt overrasket, litt smilende. «Jeg også.»

Et øyeblikk før lyset

Da klassen gjorde seg klar til å gå til gymsalen, ble strømkablene i taket tent én etter én, og det varme lyset falt på julestjernene de hadde hengt opp. De var skjeve, noen var dårlig klippet, noen var perfekte — men det var ikke det Nicolas så på. Det var blikket til Marius, fanget av glitteret i vinduet. «Ser du det?» spurte Marius og pekte. Nicolas så mot vinduet, men han så egentlig på refleksjonen av Marius i glasset. «Ja.» «Det er fint,» sa Marius stille. «Du liker lyset,» sa Nicolas. «Jeg liker...» Han stoppet litt for lenge. «...det som føles riktig.» Nicolas kjente det stikke varmt under ribbeina.

Gymsalen fylles

Elever satt i rekker. Lærere ropte ting som ingen hørte. Det luktet støv fra sceneteppet og forventning i luften.

Marius og Nicolas fant plassene sine. Noen klassekamerater vinket. Noen kommenterte snøen. Noen var nervøse for å opptre. Men Nicolas og Marius satt rolig, litt tett, men ikke tett nok til at noen ville tenke over det. Det var Marius som brøt stillheten. «Nicolas?» «Ja.» «Kan jeg spørre deg om noe?» «Alt.» Marius svelget — veldig lite, men nok til at Nicolas merket det.

«Har dette året... vært spesielt for deg også?» Nicolas trodde hjertet hans skulle rive seg løs. «Ja,» svarte han forsiktig. «Veldig.» Marius trakk pusten. Langsomt. De øynene som vanligvis var fulle av humor eller ro, var nå... åpne. Rå. Uten maske. «Bra,» sa han. «For jeg—» Men akkurat i det øyeblikket slukket lysene i gymsalen helt. Alt ble mørkt. Alt stoppet. Og et juleshow startet. Ordene ble kvalt i mørke og musikk. Nicolas ble sittende, hjertet dunkende i mørket. Hva skulle Marius si? Han forsøkte å se ansiktet hans, men det eneste han så var en svak silhuett i skinnet fra scenelyset. Jeg forstår ikke... hvorfor sa du det sånn... hva skulle du si...? Han følte det rive i brystet. Marius snudde seg litt og hvisket: «Vi må snakke etterpå.» Og Nicolas var ikke sikker på om han gledet seg — eller var redd. Kanskje begge deler. Koret sang. Foreldre filmet. Elever danset. Lys blinket i rødt og gull. Men Nicolas hørte ingenting. Han så ikke showet. Han følte ikke kulden i gymsalen. Han kjente bare ordene som Marius hadde forsøkt å si. Som hang i luften. Som ventet. Som var uferdige. Og han kjente blikket hans ved siden av seg, selv om Marius så rett frem. Hva skulle du si, Marius? Hva hvis... hva hvis det var noe stort? Hva hvis det var noe som kunne forandre alt? Nicolas kjente en blanding av frykt og varme som gjorde at han nesten mistet pusten. Da showet var over og alle reiste seg, ble gymsalen et kaos av bevegelser og stemmer. Folk løp mot dørene. Foreldre ropte på barna sine. Snø fra støvler gjorde gulvet glatt. Men Nicolas og Marius ble stående. Midt i alt. Midt i en mengde mennesker som ikke så dem. Som om de sto i en egen boble. «Kom,» sa Marius. Stemmen hans var lav. Rask. Nesten... nervøs? Han tok et lite steg mot utgangen, ventet, og Nicolas fulgte. Uten å vite hva som ventet. Men han visste én ting: Dette øyeblikket ville bli starten på noe. Eller slutten på alt. Lydene fra gymsalen fulgte dem ut i gangen, som ekko fra en verden de ikke lenger var helt en del av. Marius gikk foran, raskere enn vanlig. Ikke løpende. Men med et mål i stegene som Nicolas ikke hadde sett før. Folk trengte seg rundt dem. Noen lo, noen ropte, noen prøvde å finne igjen jakker og skjerf. Men Marius så ikke på noen av dem. Han så bare framover. Nicolas kjente hjertet hamre. Marius stoppet først da de var ved den mørke korridoren som ledet mot musikklageret—et sted nesten ingen brukte, der lyset flimret og dørene var tunge. «Her?» hvisket Nicolas. «Ingen går her,» svarte Marius. Han hadde rett. Det var stille. Bare svak summing fra varmesystemet. Og lyder fra gymsalen langt bak dem. Marius pustet hardt, som om han hadde båret noe tungt og nå endelig satte det fra seg. «Nicolas...» sa han, og stemmen brast nesten på navnet. «Jeg må fortelle deg noe.» Nicolas svelget. «Hva er det?» Marius åpnet munnen— Men akkurat da: SLAM. Lyset over dem blinket hardt og slo seg av et halvt sekund før det kom tilbake. Nicolas rykket til. «Hva var det?» hvisket

han. Marius så opp. «Strømmen. Det er storm ute.» Og det var sant — vinden ulte gjennom ventilene som et dyr som ikke ville slippe taket. Snø drev mot rutene i harde kast. Hele skolen knaket. «Det er ok,» sa Nicolas. «Bare si det du skulle si.» Marius så på ham da. Øynene var mørke og åpne på samme tid. En blanding av frykt og noe Nicolas ikke hadde ord for. «Jeg—» «MARIUS!» Stemmen kom bak dem. Begge snudde seg. En gutt fra klassen—Jonatan—kom stormende mot dem, rød i ansiktet og med blikket fullt av noe Nicolas ikke hadde sett før. Ikke sinne. Ikke sjalusi. Noe mer desperat. «Hva gjør du her?» ropte Jonatan. Marius stivnet. Nicolas kjente luften bli strammere. «Hva mener du?» svarte Marius hardt. «Du skulle jo—» Jonatan stoppet da han så Nicolas. Blikket hans hoppet mellom dem. Fort. Urolig. Mistenksomt. «Hva... hvorfor er dere her?» Nicolas så på Marius. Marius så på Jonatan. På to sekunder var rommet fylt av usagte ting. «Vi snakket,» sa Nicolas. Jonatan fnyste. «Akkurat.» «Hva er problemet?» Marius tok et skritt frem. «Ingenting!» svarte Jonatan altfor raskt. «Jeg bare... jeg lette etter deg.» Marius knep øynene sammen. «Hvorfor?» Jonatan bet seg i leppa. Han skulle si noe — men stoppet — som om han angret på at han kom hit. «Det... det er ikke viktig,» mumlet han. Nicolas kjente en uro spre seg i brystet. Hva var det egentlig Jonatan visste? Hva var det han skulle si? Hvorfor så han på dem som om han hadde sett noe han ikke skulle? Før noen rakk å si mer: Lyset blinket igjen. Hardt. Tre ganger. Så ble halve korridoren mørklagt. Snøstormen utenfor hylte mot veggene. Nicolas kjente pulsen oppe i halsen. «Ok,» sa Marius lavt. «Dette blir verre.» Jonatan så rundt seg, tydelig nervøs. «Det... det var derfor jeg lette etter deg, Marius. Rektor sier vi kanskje må bli værende her til stormen roer seg. Strømmen holder på å ryke.» Nicolas kjente frykten blande seg med noe annet — noe varmt — fordi Marius hadde valgt HAM først. Og Jonatan så det. Så det altfor godt. «Kom igjen,» sa Jonatan, og prøvde å dra Marius med. Marius sto stille. Han trakk armen til seg. Blikket hans var fast. «Jeg går når jeg er ferdig her.» Jonatan stirret. «Ferdig... her?» Han så på Nicolas, og Nicolas kunne se noe i øynene hans: Han vet noe. Eller tror han vet noe. Og det gjør alt vanskeligere. «Greit,» sa Jonatan etter en altfor lang pause. «Men ikke...» Han stoppet. Svelget. «Ikke bli for lenge.» Så gikk han. Marius sto igjen i halvmørket med Nicolas. «Hva skulle du si?» hvisket Nicolas med hjertet i halsen. Marius så ned. Hånden hans ristet svakt. Han pustet tungt. «Nicolas... det jeg skulle si... var...» Han løftet blikket. Og akkurat da han åpnet munnen— HELE KORRIDOREN BLE MØRK. Alt ble svart. Helt svart. Et smell gikk gjennom skolen som et slag i veggen. Nicolas gispet. Marius grep etter veggen for ikke å miste balansen. Stormen hylte. Noen ropte langt borte. Lyder av dører som slo. Skritt. Kaos. Og i dette bekmørke rommet, kun med lyden av

pusten deres og stormen utenfor, sa Marius — med en stemme som var både redd og modig på samme tid: «Nicolas... jeg tror jeg er—» DOREN SLÅR HARDT OPP. En lærer roper. Elever skriker bak henne. Vind dytter snø gjennom en åpen nødutgang. Marius' ord dør i halsen. Og Nicolas vet: Det han skulle si var stort. Og farlig. Og alt. Det mørke korridoren var som et eget rom i verden. Som om tiden hadde stoppet akkurat der, mellom de kalde veggene og lyden av stormen utenfor. Læreren som hadde ropt sto nå i døråpningen, skyggen hennes kastet i merkelige vinkler av det blinkende nødlyset bak henne. «Alle må samles i gymsalen! Nå!» ropte hun. «Strømmen ryker! Ingen får gå hjem før vi vet om veiene er trygge! La dørene være LUKKET!» Hun forsvant igjen like brått som hun hadde kommet. Marius sto uten å bevege seg. Nicolas også. De hørte stormen presse seg mot bygget, som om vinden knurret. Det var mørkt nok til at de bare så hverandres konturer. «Marius...» begynte Nicolas. «Jeg skulle si noe,» svarte Marius stille, nesten frustrert. «Noe viktig. Men alt—» Nødlyset blinket igjen. Kort. Skarpt. Et grønt skjær i mørket. Og da det stabiliserte seg, sto Jonatan i motsatt ende av gangen. Pusten hans var rask. Blikket hans fast. Vått hår klamret seg til pannen hans som om han nettopp hadde stått ute. Han så på dem som om han hadde ventet akkurat på dette øyeblikket. «Dere må komme,» sa han, men stemmen hans var altfor hard til å være bare nervøs. «Gymsalen fylles opp. Lærerne leter etter dere.» Marius hevet haken litt. «Hvorfor leter du etter oss, egentlig?» Jonatan blunket, og ansiktet hans strammet seg på en måte Nicolas ikke likte. «Fordi jeg vet hva dere gjør her,» sa han lavt. Nicolas frøs. Hjertet mistet ett slag. Marius tok et halvt steg frem. «Hva mener du?» spurte han. Jonatan så mellom dem. Øynene hans var blanke — ikke av tårer, men av følelser han prøvde å skjule. «Alle ser det,» sa han. «Hvordan dere to... holder dere for dere selv. Går hit sammen. Snakker på måter—» «Slutt,» sa Marius. Jonatan fortsatte, stemmen hevet: «Hvem tror dere dere lurer? Tror dere at—» «JONATAN!» ropte Marius. Ekkoet slo mot veggene. Jonatan stoppet endelig. Nicolas sto helt stille. Han visste ikke om han frøs av kulde eller av det som skjedde. KABOOM. Et gigantisk brak. Som om noe tungt hadde falt. Som et slag mot taket. Nicolas skvatt til. Jonatan rykket tilbake. Marius snudde seg mot vinduet. Stormen hadde sluppet noe. En metallplate? En grein? Noe stort. Lærere ropte lenger borte. Alarmen begynte å pipe, lavt, så høyt, så lavt igjen. «Ok, nå er det farlig,» sa Marius og grep Nicolas lett i jakkeermet — ikke som en berøring, men som en refleks, som et instinkt. «Vi må til gymsalen nå,» sa han. Jonatan nikket, men det var noe annet i blikket hans nå. Noe som såret. Noe som gjorde Nicolas ukomfortabel. De gikk raskt nedover korridoren, med nødlys som kastet grønt lys over ansiktene deres. Skolen knaket

og ristet fra vinden. «Marius...» begynte Nicolas igjen. «Jeg vet,» svarte Marius. «Jeg skal si det. Når vi er trygge.» Jonatan hørte det. Blikket hans hadde blitt hardt igjen — på en måte Nicolas ikke skjønte. «Hva er det du skal si?» spurte Jonatan brått. «Hva er det dere —» «Det angår ikke deg,» svarte Marius. Jonatan stoppet midt i gangen. Pusten hans kom raskt. «Bare si det da!» ropte Jonatan til Marius. «Si hvorfor du ikke er med oss lenger! Si hvorfor du alltid er med ham!» Nicolas frøs. Stormen utenfor slo mot vinduet i harde kast. Marius stanset. Snu seg halvveis. Ansiktet hans var spent — ikke sint, men beskyttende. «Fordi Nicolas er...» Han stoppet. Ordene ville ikke ut. Hjertet hans hamret. «Fordi han er... viktig.» Jonatan stirret på dem. «Viktig?» sa han lavt. «Viktigere enn oss?» Marius svarte ikke. Og stillheten i korridoren var verre enn stormen. Plutselig smalt det. Høyt. Skarpt. Et vindu i gangen sprakk. Ikke helt, men nok til at glasset lagde en lang, fryktelig lyd. Nicolas rykket bakover. Marius løp til ham. Jonatan tok et steg begynte å rope etter lærerne. Alarmen begynte å ule. «Vi må gå nå!» ropte Marius. Snø ble presset gjennom sprekken i vinduet, som et hvitt pust fra stormen selv. Nicolas følte hjertet hamre. Og midt i all frykten, kaoset, lyset, stormen, ropene — «det Marius nesten sa» hang mellom dem som en ulmende gnist. De løp den siste delen av gangen. Marius ved siden av ham. Jonatan hakk i hæl. Lærere ropte. Lyset blinket. Stormen slo. Dører smalt. Og akkurat da de nådde døren til gymsalen — Marius grep Nicolas' arm. Ikke hardt. Bare nok til at han stoppet opp. Blikkene møttes. Store, mørke, glitrende av alt som ikke var sagt. «Nicolas... når dette er over —» Han stoppet. Nicolas ventet. Hjertet hans var villt. «Jeg skal si det,» sa Marius. «Uansett hva Jonatan tror. Uansett hvem som hører det. Uansett —» DOREN TIL GYMSALEN SLÅR OPP. En lærer står der. «Dere to! Inn! Nå! Det er ikke trygt her!» Marius slipper armen hans. Puster tungt. Snur seg. Men blikket han gir Nicolas sier alt: Dette er ikke ferdig. Dette blir større. Mye større. Gymsalen var full av mennesker. Elever satt i grupper på gulvet, lærere gikk frem og tilbake, noen snakket i walkie-talkies, og utenfor hørtes vinden som et dyr som rev i veggene. Snøen pisket mot vinduene. Lysene flimret. Den store døren ble lukket bak dem, og låst. Klikk. Den lyden var som et punktum. Et punktum som ikke føltes trygt. Nicolas ble stående litt nær døra. Marius sto ved siden av ham, og Jonatan gikk rett videre til en gruppe gutter som stirret på ham, som om han hadde noe å fortelle. Eller skjule. Men Marius så bare på Nicolas. Ikke på stormen. Ikke på kaoset. Bare på ham. «Går det bra?» spurte han lavt. Nicolas nikket, men det var en løgn. Og Marius så det. «Nicolas...» han skulle si mer, men en lærer ropte: «Alle må sitte i grupper! Ta med dere jakker og tepper! Det kan bli kaldt her inne!» Elever begynte å skubbe hverandre rundt mens de fant plasser. Gymsalen ble fylt av

ny uro, nye stemmer, nye nervøse blikk. Marius tok tak i jakken sin og så mot et hjørne av salen, et sted som var litt mer skjermet. «Kom,» sa han. Nicolas fulgte ham. De satte seg ved veggen, litt unna de store gruppene. Lyset blinket av og til, og hver gang det skjedde så det ut som skyggen av Marius danset på veggen bak ham. «Hva var det du skulle si?» spurte Nicolas forsiktig. Marius la hodet bakover mot veggen og pustet tungt. «Jeg... hadde det klart,» sa han. «Før stormen. Før Jonatan. Før alt begynte å rase.» «Så si det nå.» Marius så på ham. Lenge. Øynene var mørkere enn rommet. Det var noe i dem Nicolas ikke hadde sett før — ikke bare frykt men sorg og håp samtidig. «Nicolas... du...» Han stoppet igjen. Stemmen brast litt. «Du må vite at—» «MARIUS!» Jonatan ropte det på nytt igjen. Han kom gående mot dem. Ikke løpende, ikke ropende — men bestemt. For bestemt. «Hva vil du nå?» sa Marius, tydelig irritert. Jonatan sto foran dem, ansiktet hans var spent som en knyttneve. Han så på Nicolas som om han endelig hadde funnet noe han lette etter. «Jeg vet hva du prøver å si,» sa Jonatan. Marius reiste seg. «Nei. Det gjør du ikke.» «Jo,» svarte Jonatan. «Du prøver å si at du—» «STOPP!» Marius' stemme larmet gjennom gymsalen. Noen elever snudde seg. En lærer så irritert mot dem. Jonatan lente seg nærmere. Øynene hans glitret — av hva, Nicolas ikke kunne si. Ikke glede. Ikke hat. Noe midt imellom. «Du prøver å si at han betyr mer enn oss,» sa Jonatan stille. «Og han gjør det. Jeg har sett det lenge.» Nicolas kjente kroppen bli kald. Ikke av rommet. Av ordene. «Jonatan...» begynte han. «Dere går hjem sammen hver dag,» fortsatte Jonatan. «Dere står og stirrer på hverandre som om ingen andre eksisterer. Du forsvinner alltid når han forsvinner. Du smiler mer med ham enn med oss. Og—» Marius tok et skritt frem, kjeven spent. «Ikke snakk som om du vet alt.» «Men jeg gjør det!» svarte Jonatan, nå høyere. «Jeg ser det! Alle ser det! Du har en egen verden, Marius! En som vi ikke får være en del av lenger!» Marius' øyne ble harde. Farlig harde. «Det er ikke din sak.» Jonatan skar med blikket. «Er det ikke?» Han tok et halvt steg nærmere Marius. Snøen utenfor pisket mot vinduene, vinden presset mot veggene så hele rommet dirret svakt. Og så sa Jonatan det — lavt, men høyt nok til at Nicolas kjente verden velte: «Hvis du ikke sier det, Marius... så sier jeg det for deg.» Marius ble iskald. «Du tør ikke,» sa han. «Jo,» svarte Jonatan. «For jeg har ingenting å tape lenger.» Nicolas kjente en smerte i brystet som han ikke var forberedt på. Marius... hva er det han vet? Hva er det du prøver å si? Hva er du redd for? En lærer ropte at de måtte sitte rolig, for vinduet sto i fare for å gå. Noen elever gråt. Noen filmet stormen med mobilene. Noen hvisket. Men Nicolas så bare Marius. Som sto der som om han holdt på å miste noe viktig. «Nicolas,» sa Marius. «Ikke hør på ham. Det er ikke sånn som han—» Er det ikke? Tankene

raste gjennom Nicolas. Han ville tro Marius. Han ville det så mye at det gjorde vondt. Men Jonatan så ham rett i øynene og sa: «Han kommer aldri til å våge å si det. Aldri.» Marius reagerte nesten fysisk. Som om ordene traff ham i brystet. «Hold kjeft!» ropte han. Flere elever snudde seg. En lærer styrtet mot dem. Men Jonatan fortsatte, for hard, for såret, for sint til å stoppe seg selv: «Du klarer ikke engang å si sannheten til ham du bryr deg mest om!» Stillhet. Vindtaket utenfor. Marius' pust som gikk hardere. Nicolas som kjente verden riste. Og i den stillheten, med stormen som slo gjenklang gjennom gymsalen, sa Marius — for første gang med en stemme som ikke ba om tid, men kjempet for mot: «Nicolas... jeg—» BANG. Et av de store utgangsvinduene på gaflen sprakk. Stormen presset seg inn. Elever skrek. Lærere løp. Og det Marius skulle si forsvant i kaoset. Igjen. Vinduet i gymsalen bøyde seg innover som om stormen forsøkte å rive det av. Lyden var høyere enn noen stemme. Barn ropte. Lærere skrek ordre. Mobillys blinket i panikk. «Alle vekk fra vinduene! Vekk! Vekk!» ropte en lærer mens hun vinket folk mot midten av salen. Snø blåste inn gjennom en sprekk i glasset, som et hvitt pust fra en verden som hadde blitt farlig. Men Marius beveget seg ikke. Ikke før Nicolas tok tak i armen hans. «Vi må gå!» Marius ristet hodet. Ikke av frykt— men av noe som lignet desperasjon. «Nicolas... jeg kan ikke vente mer.» Han nærmet seg, stemmen bare for Nicolas selv om stormen overdøvet alt annet. «Jeg prøvde å si det før. Jeg prøvde mange ganger. Jeg...» Lyset i gymsalen blinket. En gang. To ganger. Jonatan sto noen meter unna og så på dem med et blikk som var både såret og sint og enda noe Nicolas ikke klarte å lese. «Marius!» ropte han. «Kom hit! Du må høre—» «Nei!» svarte Marius. En lærer kom mellom dem, ropte at de skulle sette seg ned, at alle måtte holde seg i grupper. Men Marius så bare på Nicolas. Bare ham. «Nicolas... du må vite—» KRRRRRRRAKK. Vinduet ga etter. Ikke helt— men nok til at en stor flenge åpnet seg og kastet små glassbiter utover gulvet. Elever skrek. Lærere kastet seg mellom dem og vinduet. Nicolas tok et skritt bakover og Marius grep skuldrene hans, hardt, som om han var redd for å miste ham. «Ikke gå,» sa Marius, stemmen brutt. «Ikke nå. Ikke vekk fra meg.» Nicolas frøs. Alt stormet rundt dem, men øynene til Marius var varme. «Jeg går ingen steder.» Marius lukket øynene et sekund, samlet mot, åpnet dem igjen— «Nicolas, jeg—» “MARIUS, NÅ MÅ DU KOMME!” En lærer tok tak i armen hans og dro ham hardt bakover. Bort fra Nicolas. Bort fra ordene. Bort fra øyeblikket. «Nei! Slipp!» ropte Marius og prøvde å rive seg løs. Men læreren var sterkere. Hun måtte få ham vekk fra vinduet. Fra faren. «Marius!» ropte Nicolas. Marius strakte seg etter ham— fingertuppene nærte ved en centimeter fra kontakt— Men stormen brølte over gymsalen. En ny kraft slo mot veggen. Alle ble presset

tilbake. Marius mistet balansen. Ble trukket vekk i kaoset. «NICOLAS!» ropte han. Stemmen var rå, desperat, bare hans. Et rop som gikk gjennom alt. «Ikke gå!» ropte Marius igjen. «Ikke—» Lyden druknet i stormen. Nicolas ble presset bakover av elever, lærere, snø, skrik. Vinduet. Stormen rev i veggene. Lærerne ropte. Nicolas ble dyttet bakover i mengden. Marius forsvant i kaoset, ropende navnet hans en siste gang. Og mens vindkastene overdøvet alt, kjente Nicolas at én ting var klarere enn snøen som falt: Dette var ikke slutten på dem. Dette var begynnelsen på noe ingen av dem var forberedt på.

FORTSETTELSE FØLGER I BOK 2

– Hemmelighetene som endelig må sies.

Da jeg begynte å skrive denne historien, trodde jeg først at det skulle bli en fortelling om to gutter som møtes en helt vanlig høstmorgen. Men ganske raskt forstod jeg at det handlet om noe større. Om det uuttalte. Om følelsene som vokser i stillhet, ofte før man selv forstår hva de betyr. Nicolas og Marius kom til meg som to skygger i et veikryss. To unge mennesker som ennå ikke vet hvem de er, men som likevel finner noe i hverandre som ikke kan forklares. Jeg ville skrive om akkurat det øyeblikket – når verden fortsatt er ny, men samtidig for smal. Når hjertet vet noe hodet ikke tør å sette ord på. Denne boken

er bare begynnelsen. En start, ikke et svar. Det er et kapittel i en større reise, og mange av spørsmålene som stilles her, får først liv i de neste bindene. For slik er det også i virkeligheten: Vi får sjelden alle svarene med én gang. Noen ganger må vi leve litt lenger før vi forstår hva som skjedde med oss. Hvis du som leser har kjent igjen noe – et blikk, en stillhet, en uro, en varme – så er jeg takknemlig. Historien ble skrevet for deg som noen gang har stått i et veikryss uten å vite hvilken retning du skal gå, eller hvem du tør å følge. Nicolas og Marius' reise fortsetter. Stormen har bare så vidt begynt å løye når denne boken slutter. Det finnes ord som ennå ikke er sagt, sannheter som ikke er delt, og hjerter som banker litt raskere enn de våger å innrømme.

Takk for at du leser.

Takk for at du følger dem videre.

— Cato Thorsen